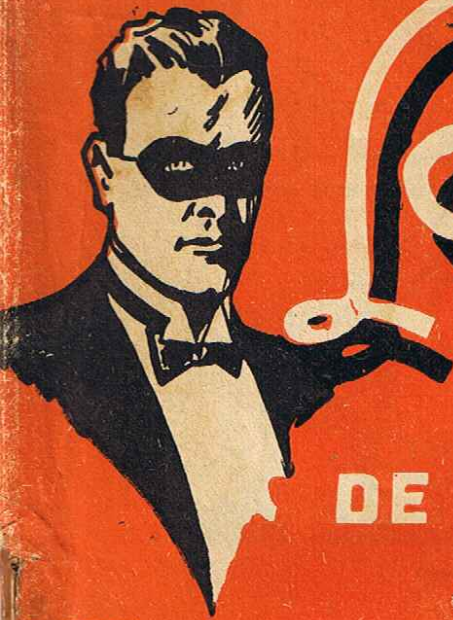

NIEUWE AVONTUREN

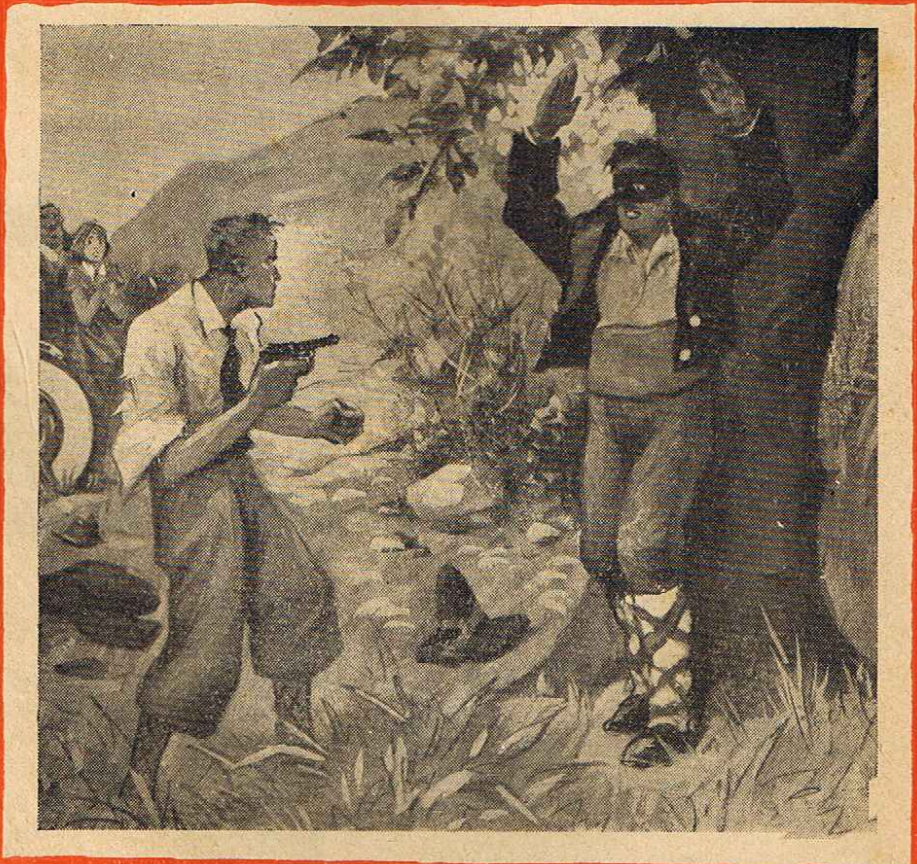
Lord Suster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Filmkasteel

Nr 2101

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HET FILMKASTEEL

HOOFDSTUK I.

EEN NIEUW LID VAN DE WINDSOR-CLUB

Het was ongeveer negen uur, 's avonds en in de grote conversatiezaal van de « Windsor Club » in de Oxford Street te Londen bevonden zich een dertigtal leden.

Sommigen waren om de grote leestafel in het midden van het vertrek gezeten, maar de meesten hadden zich van

een dagblad of illustratie meester gemaakt en zich daarmee teruggetrokken naar een van de talrijke gemakkelijke leunstoelen, die in het grote vertrek verspreid stonden.

Door de openstaande deuren kon men een blik werpen in de aangrenzende bil-

jardzaal, waar een zestal tafels stonden, die op dit oogenblik allen bezet waren.

Dicht bij de grote middentafel, zodat zij de hand slechts behoefden uit te steken om een nieuw blad te kunnen grijpen, zaten Lord William Aberdeen, de Vice-President van de Windsor Club en zijn vriend Charles Brand.

De eerste was een man in de kracht van zijn leven, met een scherp getekend gelaat, staalgrijze ogen en aan de slapen licht grijzend haar.

Zijn metgezel was jonger en kon zich gelukkig prijzen in het bezit van een paar helder blauwe ogen, gevulde wangen en een overvloed van donkerblond haar.

Men zag de beide heren meestal samen.

De beide heren waren op dit oogenblik in een sportblad verdiept en wijdden hun aandacht aan de verslagen van de pas geëindigde voetbalfinales, die dat jaar in Engeland een bijzonder spannend verloop hadden gehad.

Maar nu ging de deur open, die naar de brede gang leidde en binnen traden twee heren, die dadelijk de aandacht van Lord Aberdeen schenen te trekken.

Zij waren beiden in rok gekleed, maar daarin bestond dan ook hun enige overeenkomst.

De een was een breedgeschouderd, corpulent personnage, de ander was klein en mager, met een sluw gelaat, waarin twee ogen als van een vos schitterden.

De laatste was sedert enige weken als lid van de Windsor Club aangenomen.

Zijn naam was Herbert Bloom.

Hij behoorde tot die personen, die in en door de oorlog grote rijkdommen hadden verworven en daar volstrekt geen geheim van maken, integendeel, hij scheen er trots op te zijn.

Het had hem niet veel moeite gekost, zich als lid van de Windsor Club te laten opnemen, want deze sociëteit behoorde niet tot de uitsluitend adellijke clubs, maar recruteerde ook haar leden onder

de geldaristocratie, natuurlijk voor zover er op het verleden van de aspirant-leden niets viel aan te merken.

De man, in wiens gezelschap hij thans zijn intrede deed in de conversatiezaal, was een vreemdeling voor alle anderen.

Zoals gezegd, hij was groot en zwaar, met een dik, plat gezicht, waarin een kleine neus als het ware scheen te verdwalen, kleine varkensoogjes, zeer lichte en dun geplante wenkbrauwen en ongelooflijk grote oren, die bovendien nog de fout hadden, dat zij zeer ver van het hoofd afstonden.

De man kon omstreeks twee of drie en vijftig jaar zijn, maar dat zou men niet zeggen aan de kleur van zijn kortgeknipt gitzwart haar.

In zijn overhemd schitterden twee kolossale diamanten knopen en zijn manchetten staken ver uit de mouwen van de onberispelijk gesneden rok en ook hier was hetzelfde geschitter van diamanten knopen.

De man stond een oogenblik stil op de drempel en liet zijn knipperende oogjes in het rond waren.

Toen kuchte zijn metgezel, nam hem bij de hand, zoals een kindermisje met een klein kind doet en voerde hem naar het midden van het vertrek, waarbij Lord Aberdeen tot de ontdekking kwam, dat de heren juist zijn richting volgden.

En toen klonk de stem van Herbert Bloom:

— Mijne heren, sta mij toe, dat ik mijn vriend Bernard Bumpsey aan u voorstel en in het bijzonder aan Lord Aberdeen, onze eminente Vice-President. Mijn vriend Bernard zou niets liever willen, dan in uw kring te worden opgenomen en ik ben zo vrij hem hiermede als aspirant-lid voor te stellen.

Men was in een Engelse club en daarom gaven maar zeer weinig leden zich de moeite geheel en al uit hun zetel op te staan.

Maar Lord Aberdeen was in zijn kwaliteit van Vice-President wel genoodzaakt zijn blad weg te leggen en op te staan, want Bloom had zich meer in het bijzonder tot hem gericht.

Hij keek Bumpsey meer nieuwsgierig dan vriendschappelijk aan en nam, een weinig aarzelend naar het scheen, de vette, blijkbaar door een manicure goed onderhouden hand aan, van het pas geïntroduceerde aspirant-lid.

Toen wendde hij zich tot Bloom en zei op hoffelijke toon:

— Gij behoort nu reeds enige weken tot de leden, mijnheer Bloom en gij zult dus wel weten, dat niet ik alleen te beslissen heb over het toelaten van uw vriend, mijnheer Bumpsey. Wanneer hij werkelijk lid van onze club wenst te worden, dan zijn er, behalve u, nog twee leden nodig, die hem voordragen en dan wordt over zijn aannemen beslist door de ballotage. Drie zwarte kogels zijn voldoende om de aanneming van nieuwe leden te weigeren en ik moet zeggen, dat wij hier zeer streng zijn!

— Nu, ik denk wel niet, dat er moeite met mijn aanneming zal worden gemaakt! riep Bernard Bumpsey met een stem, die tot in de verste hoeken van de biljardkamer te horen was. Ik heb mijn geld eerlijk verdiend, ik ben behoorlijk getrouwd, ik heb met ere twee kinderen groot gebracht en ik lever de belasting heel wat op!

— Wel mijnheer Bumpsey, dat zijn prachtige karaktertrekken, zei Lord Aberdeen bedaard, en ik ben overtuigd, dat onze leden die in aanmerking zullen nemen, wanneer de ballotage plaats zal vinden. Wilt gij niet plaats nemen?

— Ik zal zo vrij zijn, met uw goedvinden, antwoordde Bumpsey, en hij liet zijn groot lichaam in een fauteuil zakken.

Hij keek Lord Aberdeen een ogenblik door zijn half dichtgeknepen oogleden aan en vervolgde:

— Weet u wie ik ben, Mylord?

— Ik moet u eerlijk verklaren, mijnheer Bumpsey, dat ik uw naam voor het eerst hoor vanavond en dat ik mij uw gelaat niet kan herinneren en toch is het een gelaat, dat men niet zo spoedig vergeet, als men het eenmaal gezien heeft...

— Dat is mij al eens meer gezegd, Mylord, zei de grote man met een dreunende lach, en toch, het verbaast mij, dat gij nooit van mij gehoord hebt! Ik ben de suikerhandelaar Bernard Bumpsey. Zijt gij nu wat beter op weg?

— Ah zo, de bekende legerleverancier?

— Ja juist! Ik zie het al, u begint lout te ruiken! Nu, ik mag ook gerust zeggen, dat er bij het leger maar heel weinig personen zijn, van de opperbevelhebber tot aan de minste soldaat, die nooit van «Bumpsey-tabletten» gehoord hebben!

— Wel, dat is zeer interessant! zei Lord Aberdeen een beetje verbluft. Maar ik neem het op uw gezag gaarne aan.

— Nu, u mag mij geloven of niet, ik ben in de suiker rijk geworden en toch had ik er geen sikkepit verstand van. Weet u, wat ik was, voor ik in suiker begon te doen?

Lord Aberdeen nam de zware figuur eens rustig op en toen luidde zijn oordeel:

— Bioscoop-portier wellicht?

— Neen, Mylord. Ik was rijwielfhersteller!

— Een voortreffelijk vak, meneer Bumpsey, zei de vice-president, maar ik moet erkennen, dat de overgang tamelijk groot is.

— Ha, ha ha! schaterlachte Bernard Bumpsey. Dat mag u wel zeggen! Wel Mylord, ik had van suiker niet meer verstand dan ieder ander, die 's avonds een paar klontjes in zijn thee neemt. Maar toen kwam er een kameraad, een bediende in een kruidenierswinkel, en die vroeg me, of ik mee wou doen; op de een of andere manier was hij er achter

gekomen, dat er ongelooflijke hoeveelheden suiker nodig waren voor het leger, ook om er jam van te maken en hij had geen geld. Ik had een sommetje kunnen wegleggen; ik waagde het er op, we begonnen met een paar zakken en in enkele jaren waren wij er bovenop. Wat zegt u daarvan, Mylord?

— Ik vind het werkelijk buitengewoon, dat is alles wat ik er van zeggen kan, mijnheer Bumpsey, antwoordde Lord Aberdeen. Die transacties zullen u wel geen windeieren gelegd hebben?

— Wat noemt u een windei? Ik heb er een paar millioen mee verdiend.

— Mijn compliment, mijnheer, dat is voor een rijwielhersteller een fraaie prestatie!

Maar nu kwam Bloom tussenbeide, die al die tijd, zonder een woord te zeggen, had toegeluisterd.

— En toch ontbreekt er nog iets aan zijn geluk, Mylord! zei hij. Ziet eens hier wat hij gedaan heeft, is toch geen bagatel. Hij heeft toch ons hele leger, om zo te zeggen, van voedingsmiddelen voorzien. En denkt u, dat hem zelfs maar een kleine onderscheiding heeft opgebracht?

— Wat, niet eens een onderscheiding? riep Lord Aberdeen verontwaardigd, dat mag men een schandaal noemen!

— Heb ik altijd gezegd, Mylord, hernam Bloom, ijverig met het magere hoofd schuddend. Het is een barre schande, er zijn verscheidene lui, die zich op een andere manier verdienstelijk hebben gemaakt en door de koning in de adelstand zijn verheven. Waarom mijn vriend Bumpsey niet?

— Een raadsel, mijnheer Bloom, een onoplosbaar raadsel, antwoordde Lord Aberdeen op sombere toon. Hebt u al eens navraag gedaan, waaraan deze schromelijke nalatigheid te wijten is?

— Ja Mylord. En weet u, wat zij mij durfden antwoorden?

— Ik durf er niet aan denken, mijnheer! antwoordde de vice-president. Natuurlijk een of andere belediging?

— Een belediging? Zij durfden mij verzoeken, om hun met die nonsens niet langer aan het hoofd te malen, zoals zij zeiden!

— Daarbij staat het menselijk verstand eenvoudig stil, zei Lord Aberdeen hoofdschuddend, maar hij wisselde een snelle spottende blik met Charles Brand, die moeite had, zijn ernst te bewaren.

— Maar mijn vriend Bumpsey geeft het niet op, Mylord! Hij wil volstrekt een adellijke titel hebben, omdat hij van oordeel is, dat hem die toekomt. Het is nu maar de vraag: is zoiets mogelijk, als de koning hem die niet verleent?

— Dat is te zeggen, als uw vriend zich zou willen vergenoegen met buitenlandse adel, dan zeker!

Bumpsey sperde zijn varkensoogjes zo wijd mogelijk open, trok zijn vlaskleurige wenkbrauwen op en riep uit:

— Maar hoe gaat dat dan in zijn werk?

— Heel eenvoudig, men koopt een bezitting, waaraan de adellijke titel onverbreekbaar verbonden is en zo kan men in Italië wel geen Graaf, maar toch Burggraaf worden, Jonkheer en Baronet.

— En wat kan zo 'n grapje kosten?

— Dat hangt natuurlijk af van de grootte van het landgoed en van de waarde van de titel. Men kan in Spanje terecht van dertigduizend tot drie miljoen Pesetas en in Italië kan men al Baronet worden voor het bedrag van een half miljoen Lire!

— Ik zou dus, als ik dat zou willen, morgen aan de dag een Italiaanse Baronet kunnen zijn?

— Nu, dat is wat heel vlug, maar toch zeker wel binnen een paar weken.

Het scheelde heel weinig, of de suikerhandelaar was zijn Lordschap om de hals gevlogen.

Hij wierp een blik op zijn horloge, stond opgewonden op, greep zijn vriend Bloom onder de arm en zei:

— Mijn heren, voor vanavond is het welletjes geweest. Ik heb nog een afspraak. Het was mij heel aangenaam en ik hoop, dat ik binnenkort onder de leden van de « Windsor Club » zal kunnen worden gerekend!

Na deze korte toespraak maakte hij een onbeholpen buiging voor het gezelschap en verliet de zaal, zo snel, dat hij

als het ware zijn vriend Bloom in zijn zog meesleurde.

En hij zag niet, hoe Lord Aberdeen hem met een eigenaardige blik in zijn staalgrijze ogen nakeek en toen op zachte toon, onhoorbaar voor alle anderen, enige woorden met zijn vriend wisselde.

HOOFDSTUK II.

HET IDEAAAL VAN EEN SUIKERHANDELAAR

Omstreeks twee uur in de namiddag van de volgende dag stond er een huurauto stil voor het vergulde hek van een fraai huis in Covent Garden, hetwelk sedert enige jaren aan de heer Bernard Bumpsey toebehoorde.

Het lag een vrij groot eind van de weg af en was er van gescheiden door een fraaie voortuin, met lage heesters beplant.

Uit de auto stapte een heer, geheel in het zwart gekleed, met een zwarte puntbaard, glanzend zwart haar en een gouden bril op, welke hij telkens met een zenuwachtig gebaar verschoof. Onder zijn arm droeg hij een geel lederen portefeuille gekneld.

Hij was blijkbaar zeer bijziende en had geruime tijd nodig om in zijn portemonnaie het nodige geld voor de chauffeur te vinden.

De auto reed weg en de bezoeker trok aan de bel naast het monumentale hek.

Hij moest enige tijd wachten en toen hij terzijde keek zag hij, aan de andere kant van het hek, een bevallig jong meisje staan, geheel in het wit gekleed, dat een gesprek voerde met een knap jongmens, van wie zij echter door het vergulde ijzeren traliewerk gescheiden was.

Het jonge meisje had het fraaiste zwarte haar, dat men zich kan voorstellen, en prachtige reebruine ogen, die vrolijk en wel wat brutaal in de wereld rondkeken.

De jongeman was blond, groot en krachtig gebouwd en eenvoudig, maar smaakvol gekleed.

En terwijl de twee daar zo stonden te praten, werd er ergens in het huis een raam geopend en een bulderende tenorstem schreeuwde:

— Mildred, kom dadelijk in huis! Bliksemse meid! Wacht eens, ik zal er eens even bijkomen!

Maar de beide jongelieden wachtten niet op deze blijkbaar ongewenste gebeurtenis, maar de jongeman nam ijlings zijn hoed af, sprak nog snel enige fluis-terende woorden met het lieve meisje en verwijderde zich toen haastig, juist toen mijnheer Bumpsey met grote stappen door de tuin kwam aanstormen.

Bijna tegelijkertijd kwam een deftige bediende aanstappen, die door de spijlen van het hek heen aan de bezoeker vroeg, wat hij wenste.

— Ik zou gaarne aanstonds uw meester willen spreken, vriend! antwoordde de man met het zwart puntbaardje, met een merkbaar Italiaans accent. Ik kom wegens een zeer gewichtige zaak.

Hij had in zijn zak gegrabbeld en haalde er nu een tamelijk groot visitekaartje uit, waarop te lezen stond:

Paolo Busoni,

Agent in Onroerende Goederen.

De knecht nam het kaartje aan en scheen een ogenblik te twijfelen.

Toen kreeg hij zijn meester in het oog, die juist een boetpredikatie tegen zijn dochter scheen te houden, en overhandigde hem het kaartje.

Deze nam het aan, keek er even op en gaf het toen de bediende weer terug met de woorden:

— Zeg die man, dat ik al huizen genoeg heb en er niet nog een wens bij te kopen.

En vervolgens wendde hij zich tot zijn dochter met de weinig vriendelijke woorden:

— Ga naar binnen, kwaje meid, ga naar je kamer en laat ik je niet nog eens snappen met die kale sinjeur, die jongen van niemendal, die het alleen maar op je geld voorzien heeft.

— Dat is niet waar, Pa! riep Mildred heftig verontwaardigd uit. Harry geeft niets om mijn geld en al zou u mij geen cent meegeven, dan zou hij mij toch willen trouwen, en hij trouwt mij, al moest de onderste steen boven.

— Dat zullen wij wel eens zien, koppig nest, riep de verbolgen vader uit. En nu naar binnen, want Sir Ijone Gresham is er en dat jonge mens ontvang ik wel zo gaarne.

— Maar ik niet! riep Mildred prullend. Hij is een vervelende, eigenwijze, suffe snuiter!

Mokkend liep zij het tuinpad af en ging het huis binnen.

Het was onmogelijk, dat de bezoeker een woord van dit gesprek had gemist, want het werd op tamelijk luide toon gevoerd, daar de beide personen driftig waren, maar daarvan was op zijn gebruid gelaat niets te lezen.

De bediende was naar hem toegekomen en had hem het kaartje weer ter hand gesteld en hem de boodschap van zijn meester overgebracht.

Maar die Italiaan scheen iemand te zijn, die zich niet zo spoedig liet afschepen.

— Maar het betreft hier geen huizen in Engeland! Zeg dat aan je meester! riep hij luid. Ik kom om hem een klein kasteel in Italië aan te bieden. Zeg maar aan mijnheer Bumpsey, dat ik zijn verlangen dienaangaande ken, een lid van de « Windsor Club » heeft mij op de hoogte gebracht.

Mijnheer Bumpsey had zeer goede oren en de Italiaanse agent had luid genoeg gesproken.

En zo stond de suikerfabrikant eensklaps stil op zijn weg naar het huis, en draalde hij zich om, kwam op de Italiaan toe, en vroeg op gedempte toon:

— Zijt gij in staat om mij te voorzien... van datgene, waarover ik gisteren in de « Windsor Club » sprak?

— Dat ben ik, Signor.

Deze titel scheen bijna een adellijke klank te hebben.

Bumpsey kreeg een kleur van genoeg en maakte elgerhandig het hek open, teneinde zijn bezoeker binnen te laten.

Deze volgde nu met kleine pasjes de schatrijke parvenue en trad op zijn spoor de grote vestibule binnen, waar het verguldsel en het marmer niet waren gespaard.

Bumpsey geleidde de Italiaanse agent naar een met overdadige weelde gemeubeld werkvertrek, waar een reusachtig bureau stond en een grote moderne brandkast.

Bumpsey nam plaats in zijn bureaustoel, vouwde de handen over zijn ronde buik en zei:

— Steek nu maar eens van wal, vriend!

Busoni opende bedrijvig zijn grote portefeuille en daar kwamen nu te voorschijn een aantal keurig getekende plattegronden, foto's en gedrukte formulieren en begon toen:

— Ik weet, dat het u te doen is om de adellijke titel en tot mijn grote voldoening ben ik in staat uwe wensen dienaangaande te bevredigen. Ik kan u leveren een authentiek kasteel in het Noorden van Italië, in de buurt van Genua. Het is niet groot, het ligt een weinig afgelegen, maar daarentegen heeft de eigenaar een onverdringbaar recht op de titel van Visconti.

— Wat is Visconti voor een ding?

— In het Engels zou men zeggen Burggraaf, mijnheer Bumpsey, Viscount!

De kleine ogen van de suikerhandelaar begonnen te schitteren en hij boog zich vol aandacht voorover en hernam:

— En een kasteel er bij?

— Een klein, mijnheer! Maar zeer oud. Een uitstekend onderhouden!

— Een kasteel... een titel! mompelde Bumpsey verrukt voor zich heen. Een Italiaanse Visconti! Al mijn vrienden zullen barsten van nijd!

Daarop wendde hij zich weer naar de agent en vroeg:

— En wat zou die aardigheid moeten kosten?

— Een kasteel plus titel: drie honderd duizend Lire, mijnheer.

Bumpsey rekende dit bedrag snel in Engelse ponden om en riep toen uit:

— En voor die som zou ik een Italiaanse Graaf worden?

— Burggraaf, mijnheer, Burggraaf! Maar het is bijna hetzelfde. U heet dan voortaan Visconti Bernardo di Bumpsey!

— Visconti Bernardo di Bumpsey! Prachtig! Overheerlijk! Wat zal mijn vrouw opkijken, als ik het haar vertel. Want dan wordt zij, eens kijken, wat wordt mijn vrouw dan, mijnheer Busoni?

— De echtgenoot van de Visconti wordt Viscontesse, mijnheer!

— En mijn kinderen?

— Die erven de titel niet, of zij moeten het kasteel kopen! Laat gij het huis aan uwe zoon na, dan wordt hij na uw dood Burggraaf en uw dochter blijft Miss, zonder meer. Wilt gij het kasteel echter aan haar vermaken, dan krijgt zij de titel van Viscontesse en uw zoon blijft Mister, zonder meer.

Dit stelde de heer Bumpsey wellicht enigszins teleur, maar hij begreep wel, dat men voor zulk een betrekkelijk gering bedrag niet meer kon eisen.

Hij zat even in gedachten en hernam toen:

— Het spreekt van zelf, mijnheer Busoni, dat ik mij met eigen ogen wil overtuigen van de waarde van het huis in kwestie. Ik moet eerst zien wat ik voor mijn geld krijg!

— Wie zou u dat kwalijk nemen? Ik treed in deze op voor de huidige eigenaar Visconti di Smith, een Engelsman, die geen waarde meer aan de titel hecht, daar hij toch kinderloos is en bovendien geld nodig heeft.

— Vertoeft die op dit ogenblik in Engeland?

— Ja, hij woont in de Victoria Street. Hier is zijn adres. Gij kunt u bij hem overtuigen van de waarheid mijner woorden, en het spreekt van zelf, dat gij geen penny betaalt, voor gij u met eigen ogen overtuigd hebt.

— Dat laat ik gelden. Ik ga er nog hedenmiddag heen. En ter zake. Gij garandeert mij, dat de titel mij toebehoort?

— Zo lang gij leeft. Dit kunt gij trouwens overal informeren, waar gij maar verkiest! Het Italiaanse Gezantschap of een consulaat zal u daaromtrent alle gewenste ophelderingen kunnen geven!

— Dan is de zaak beklonken, mijnheer Busoni! riep Bumpsey vol geestdrift uit. Steek een sigaar op en laten wij er een spatje op zetten, ik wilde zeggen, laat ons een glas sherry drinken!

— Het is heel vriendelijk van u, mijnheer, en ik stel uw gastvrijheid op zeer hoge prijs, zei de Italiaanse agent, maar mijn tijd is werkelijk zeer beperkt.

— Dan houd ik u niet op, mijnheer Busoni, riep Bumpsey uit. Zodra ik bij de tegenwoordige eigenaar ben geweest, en inlichtingen heb ingewonnen bij het Italiaanse Gezantschap, zal het mij aangenaam zijn uw bezoek opnieuw te mogen ontvangen. Want ik zal de koop-prijs aan u moeten afdragen?

— Ja, dat is gewoonte, maar als gij Visconti di Smith liever wilt betalen, is het mij goed. Ik keer over veertien dagen naar Italië terug en moet Genua passeren. Als gij het wenst, zal ik u gaarne de weg wijzen en u naar het kasteel geleiden!

— Maar dat zou mij uitstekend passen, mijnheer Busoni! riep Bumpsey uit. Ik ben niet sterk in het Italiaans, daar kom ik rond voor uit, en het zou mij van groot nut zijn, als ik iemand bij mij had, die de taal verstaat!

— Ik ben gaarne tot uw beschikking. Dat houden wij dan voor afgesproken.

De agent maakte een diepe buiging, deed zijn portefeuille dicht, en verliet ruggelings het vertrek, alsof hij zich ten hove van een regerend vorst bevond.

Op de gang werd hij opgevangen door een bediende, die hem naar de voordeur geleidde.

En als de man buitengewoon scherpe oren had gehad, zou hij de Italiaan in het zuiverste Engels tussen de tanden hebben kunnen horen mompelen:

— Driedubbele gek. Als die dwaas niet waard is, dat hij wordt uitgeschud, dan wil ik geen brandkast meer aanraken!

En na deze wonderlijke ontboezeming ging de man met het zwarte baardje zijns weegs.

Hij riep een huurauto aan en liet zich naar het midden van de Victoria Street brengen. Daar stapte hij uit, betaalde de chauffeur, en ging te voet verder.

Op de hoek van een brede dwarsstraat haalde hij een sleutel uit zijn zak en stak die in het slot van een tuindeur.

Hij ging binnen, liep door de kleine tuin, met dicht heestergewas begroeid en trad aan de achterzijde een oud en vrij smal huis binnen.

Een jonge man trad hem vrolijk tegemoet.

Het was Charles Brand, de vriend van Lord Aberdeen.

— Wel, is alles goed gegaan, Edward? vroeg hij nieuwsgierig.

— Zo goed als ik maar kon wensen. De kerel hapte gretig in het stukje spek, dat ik voor hem had neergelegd en hij zit nu in de val.

— Maar kan hij nu niet achter de waarheid komen? Je zei mij immers, dat je hem naar de Italiaanse consul zoudt sturen, om iedere achterdocht te vermijden?

— Wel, laat hij dat doen. De consul kan immers niets anders zeggen, dan dat het inderdaad in zijn land mogelijk is, een titel met het landgoed te kopen? En de eigenaar, die vindt hij hier in dit huis!

— Dus hij komt?

— Ja, en nog hedenmiddag. Het wordt dus tijd Charles, dat je je als mijn bediende gaat verkleeden.

— Hoe heet je nu eigenlijk?

— Visconti di Smith!

— Ha, ha, en slikte hij dat?

— Zonder aarzelen. De kerel is stapelgek. Hij weet van opgeblazenheid niet wat te doen. Zodra hij hier geweest is en alles is in orde, begeef je je met James met onze vliegmaschine naar Genua. Ik heb je reeds gezegd, wat je daar doen moet. Maak grote haast, maar zorg dat alles volkomen in orde is. Ik zal de man nog wel een week hier houden. En nu niet langer getreuzeld, aan het werk. Ik moet mij nu gaan verkleden als Burggraaf Smith.

En met deze woorden besteeg Raffles de smalle achtertrap en trad een kamer binnen, waar zich in een goed verborgen, zeer grote kast een groot aantal kleren van de meest uiteenlopende soort bevonden, ook uniformen en livreeën.

Een half uur later was hij niet langer de Italiaanse agent, maar een kaalhoofdige heer met een ongezond bleke gelaatskleur, en een pince-nez met een schildpadden montuur op de dikke neus.

Wat Charles Brand betreft, hij had zijn blonde haren verborgen onder een voortreffelijke pruik van rossig haar,

en een livree aangeschoten, die hem als geschilderd zat.

Een half uur nadat de beide vrienden zich aldus vermomd hadden, hield de blinkende auto van Bumpsey voor het huis stil, maar ditmaal niet voor de tuin deur!

De bediende, die naast de chauffeur had gezeten, sprong van zijn plaats en belde aan.

Charles Brand deed open en even later liet hij de suikerhandelaar binnen.

Bumpsey kreeg alle gewenste inlichtingen en vertrok met een hart vol vreugde, om dadelijk daarna een bezoek te gaan brengen aan de Italiaanse consul.

Nog diezelfde avond ontving de gewaande agent een briefje van Bumpsey, waarin deze hem uitnodigde, zo spoedig mogelijk ten zijnent te komen.

En een uur later steeg op het vliegveld van Hanley, ten Noorden van Londen, de vliegmaschine van Raffles op, welke James en Brand binnen enkele uren naar Genua zou brengen.

HOOFDSTUK III.

NAAR HET LAND DER CITROENEN

De zaak tussen de Italiaanse agent in onroerende goederen en « Visconti Bernardo di Bumpsey » kreeg spoedig haar beslag, maar toch waren er nog verscheidene formaliteiten te vervullen en er verliep ruim een week vóór de suikerfabrikant kon vertrekken.

Maar hij zou niet alleen gaan.

Mevrouw de Burggravin was al dadelijk even geestdriftig als haar man en zij dreigde het op haar zenuwen te krijgen, toen Bumpsey het voorstel durfde doen alleen naar de nieuwe bezitting te gaan.

Neen, Mevrouw moest en zou mee gaan.

Hierover werd aan tafel druk gesproken en toen bleek er nog iemand van de partij te willen zijn en die iemand was Mildred, de bevallige dochter.

Zij echter dreigde volstrekt niet met zenuwen, maar zei eenvoudig, dat zij van plan was mee te gaan. En daarbij schitterden haar ogen zo eigenaardig en lag er zulk een guitige uitdrukking op haar gelaat, dat haar vader en moeder er volstrekt niets van begrepen en elkan- der verbaasd aankeken.

Maar alles wel beschouwd konden zij er niets tegen inbrengen, en waar Mildred van de partij zou zijn, daar kon men haar broeder Joseph, een lange slungel, met het gelaat van een goedig schaap, niet buitensluiten.

En zo werd dan besloten, dat het gehele gezin zich naar Genua zou begeven, om vandaar het kasteel op te zoeken, hetwelk zoveel luister zou verlenen aan het geslacht der Bumpseys.

De agent ontving de mededeling, dat mevrouw en de beide kinderen zouden medegaan, met een hoffelijke glimlach en verzekerde, dat het hem zeer aange- naam zou zijn.

Maar hiermede was het reisgezelschap nog niet voltooid...

Op een goede dag vervoegde zich Sir Lionel Gresham bij de vader van het voorwerp zijner min, en verzekerde, dat het juist zijn plan was geweest, zich naar Italië te begeven en dat hij zich diep ongelukkig zou gevoelen, wanneer men hem niet toestond zich bij het kleine gezelschap aan te sluiten.

Wel verre van zich tegen dit plan te kanten, sloeg de suikerfabrikant aanstonds gretig toe, want hij was zeer verheugd, dat een authentieke Engelse edelman, al was hij dan ook aan lager wal geraakt, hem de eer gunde van zijn gezelschap.

En nu geleek het prachtige huus in Covent Garden gedurende enige tijd veel op een bijenkorf.

Ieder lid van het gezelschap kocht koffers, valiezen, reiskostumes, kijkers, fototoestellen, ja zelfs alpenstokken,

houwelen en bergtouwen, alsof het een reis naar de hoogste toppen van het Himalayagebergte betrof.

Het was op een verrukkelijke dag in het begin van de zomer, dat de prachtige auto van de suikerfabrikant voor het Victoria Station stilstond.

Het was een fraaie toerwagen, die op reis zou worden meegenomen.

Men zou de tocht dwars door Frankrijk maken en zo het nuttige met het aangename verbinden.

Een tweede auto volgde met enige koffers beladen, die per trein verzonden zouden worden.

De vier leden van het gezin Bumpsey, Sir Lionel en Raffles, nu weer als de agent Busoni, stapten uit, want tot Dover zou de reis per trein worden gemaakt.

Het gezelschap betrad het perron, nadat de agent welwillend op zich genomen had voor kaartjes te zorgen en daar kreeg de heer Bumpsey zijn eerste schok.

Want op enige afstand zag hij Harry Grant staan, de jongeman, die zijn dochter op zulk een onbeschaamde wijze het hof durfde maken, ofschoon hij hoogstens vijftig pond in de maand verdiende als de assistent van een welbekend Londens ingenieur.

De jonge man was in reiscostuum en in gesprek met twee andere heren.

Maar het was alsof hij door een onzichtbare macht opmerkzaam werd gemaakt op de nabijheid van het lieve meisje, dat zoeven het perron betreden had, want hij wendde zich om en wisselde een snelle, veel betekenende blik met haar.

— Wat doet die vlegel hier? vroeg mijnheer Bumpsey grommend.

— Ik denk, dat hij op reis gaat, mijnheer Bumpsey, antwoordde Raffles lakoniek, die de vraag verstaan had.

— Had hij dat niet kunnen uitstellen? gromde Bumpsey. Hij weet, dat ik zijn lucht niet kan verdragen.

— Het is misschien een onbescheiden vraag van mij, mijnheer, maar hoe komt dat zo? vroeg de gewaande agent.

— Wel voor de drommel, die jongen heeft het voorzien op mijn dochter!

— En vindt u dat niet goed!

— Kom, kom, meneer Busoni, de dochter van een schatrijke Burggraaf kan toch in ernst niet denken aan een huwelijk met een knulletje op een ingenieurskantoor?

— Het is mogelijk, maar uw dochter schijnt er wel degelijk aan te denken. Zie eens hoe zij knipoogt en glimlacht naar het bewuste jongemens.

De agent had goed gezien, want de beide jongelieden deden inderdaad, wat hij zoeven had opgemerkt, en dat wel op zeer geringe afstand van elkander.

Met grote stappen ging de toekomstige Burggraaf op Harry Grant toe, steunde zijn dikke vuisten in de zijden, en vroeg op dreigende toon:

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer?

— Wat bedoelt gij, mijnheer Bumpsey? vroeg de jongeman op onschuldige toon.

— Houdt u niet van de domme, jongemens. U staat met mijn dochter te praten!

— Dat erken ik, heeft u er iets op tegen?

— Ik heb er niet alleen iets op tegen, mijnheer, maar ik verbied het m'n dochter!

— Maar, pa! riep Mildred uit. Stel u niet zo dwaas aan. Moet iedereen het weten, dat u een tiran bent voor uw dochter? Mijnheer Grant en ik spraken er juist over, dat het zo leuk is, dat hij ook naar Genua gaat!

Het was de heer Bumpsey alsof hij een slag op het hoofd had gekregen. Hij vergat zich zelfs zo ver, dat hij minachtend vroeg:

— Naar Genua? Het mocht wat? En wie zou dat grapje wel betalen?

— Het kost hem geen cent, hij gaat met zijn patroon en nog een ingenieur om bij Genua bruggen te bouwen in opdracht van de Italiaanse regering!

Het jonge meisje had het laatste op zegevierende toon uitgeroepen, alsof zij er zelf aandeel in had en nu kwam ook de ingenieur zelf, een rijzig gebouwd man, met een fijn grijs puntbaardje, naderbij, om enige woorden met Harry te wisselen.

Hij scheen Mildred te kennen, want hij nam hoffelijk de hoed voor haar af, en sprak enige woorden met haar.

Bumpsey wist intussen niet, welke houding hij moest aannemen en hij eindigde met zich woedend om te draaien en troost te zoeken bij Sir Lionel, die met allesbehalve vriendschappelijke gevoelens naar het kleine toneeltje had gekeken.

Wat mevrouw Bumpsey betreft, zij verkeerde in een toestand van ongelooflijke zenuwachtigheid, die onmogelijk groter had kunnen zijn, als zij op de vooravond van een reis naar de maan had gestaan.

Zij liep voortdurend over het perron heen en weer, telde de koffers, telde ze nog eens, meende zich te hebben vergist en hertelde ze voor de derde maal. En zij dankte de hemel, toen zij eindelijk rustig en wel in een coupé eerste klasse zat, met haar man aan de ene zijde, haar dochter aan de andere kant, haar zoon in het hoekje bij het raam en Sir Lionel en de agent tegenover zich.

De aanstaande burggraaf scheen nog altijd erg uit zijn humeur te zijn en nu viel hij tegen zijn dochter uit:

— Hoor eens meisje, dit kan geen toeval zijn. Heb jij dit soms van te voren geweten?

— Maar, pa! zei het lieve kind met een gezicht als de beledigde onschuld.

— Het komt mij in ieder geval verdacht voor, dat je de laatste dagen zo getreuzeld hebt met je voorbereidselen voor het vertrek, hernam haar vader.

Nu, in ieder geval zullen wij die jongen gelukkig gauw genoeg kwijt zijn, want zij reizen per trein!

— Neem mij niet kwalijk, pa, maar dat is een vergissing van u, hernam Mildred, met dezelfde onschuldige uitdrukking op haar gezicht! De ingenieur, mijnheer Blunt, reist met opzet in een grote auto door Frankrijk, omdat hij toch een wagen mee moet hebben.

Nu meende de heer Bumpsey waarlijk te barsten van woede en riep uit:

— Maar dan is het een volslagen samenzwering. Dan is die ingenieur ook in het complot. O, maar wacht eens, Vicompte Bumpsey is er ook nog, ik laat niet met mij spotten. Wij zullen eens zien, wie aan het langste eind trekt; wat zegt u, Sir Lionel?

Het was een korte vraag, maar zeer lastig om te beantwoorden en daarom zei Sir Lionel in het geheel niets, maar kuchte eens, draaide zenuwachtig op zijn zitplaats heen en weer en keek met geveinsde belangstelling naar de koelen in de weide, want sedert enige tijd had de trein Londen verlaten en stormde nu in snelle vaart naar Dover, vanwaar de kanaalboot naar Calais zou oversteken.

En de eerste reiziger, die Bumpsey op het perron van de havenstad gewaar werd, was Harry Grant.

Er scheen niets aan te doen te zijn, hij zou zich aan de aanwezigheid van de jonge man moeten gewennen.

Een kwartier later kwam ook de grote toerwagen van de Bumpseys aan, terwijl die van de ingenieurs met de trein was vervoerd.

Het was een prachtige 80 paards Rolls Royce, een wagen, die gemakkelijk honderd en twintig kilometer per uur kon halen en die plaats bood voor acht en zelfs negen personen.

Te Dover voegden zich dan ook een vijftal heren bij de ingenieurs, waarschijnlijk tekenaars, landmeters en andere ambtenaren.

Bumpsey herinnerde zich nu ook heel goed, dat hij niet lang geleden iets in de kranten gelezen had over de aanbesteding van de bouw van een paar nieuwe spoorwegbruggen in Noord Italië, en hij vloekte het noodlot, dat hem nu juist op de weg van de ingenieurs voerde, aan wie de opdracht gegund was en die nu naar Italië gingen, om daar de voorlopige werkzaamheden te beginnen.

En nu pas begreep hij ook de volharding, waarmede Mildred had aangehouden de reis mede te maken.

Die ontaarde dochter had natuurlijk alles van het plan en van de reis van Harry Grant afgeweten en van die kennis had zij misbruik gemaakt.

Een kanaalboot is een vrij groot schip en het is heel moeilijk aan boord van zulk een schip een jong en levendig meisje voortdurend in het oog te houden, wanneer men haar tenminste niet als een jong hondje aan een riem wil leggen.

En zo kon het wel eens gebeuren, dat Mildred nu en dan spoorloos verdwenen was.

Dan sprak zij in een of ander verborgen hoekje met Harry Grant en zelfs waren de jongelieden er een paar maal in geslaagd, geheel onbespied een kus te wisselen.

Nergens is de liefde zo vindingrijk als aan boord van een groot stoomschip.

Bernard Bumpsey vloekte gedurende de overtocht zeer veel en zeer ijverig, maar wat hielp het? Hij kon toch onmogelijk als een politieagent achter zijn dochter aanjagen en toch begreep hij instinctmatig wat er achter zijn rug voorviel.

Te Calais aangekomen, het was toen omstreeks drie uur in de namiddag, werden de auto's dadelijk weer uitgeladen en de tocht begon.

Maar de chauffeur van de Vicomte in spe was een volbloed Engelsman, die nog nimmer de voet over het kanaal had gezet en die dan ook volstrekt niets afwist van de wegen in Frankrijk, terwijl

hij daarenboven geen enkel woord Frans kende.

Er zat dus niets anders op, dan dat de zogenaamde Italiaanse agent plaats nam naast de chauffeur en hem de weg wees.

Men zou de tocht over Parijs maken en zich niet al te zeer overhaasten, teneinde zich vermoedenissen te besparen en te genieten van de reis.

Maar door het weinig interessante Noordelijke deel van Frankrijk zou men zo snel mogelijk heenrijden, zo decreeteerde mijnheer Bumpsey.

Allen namen plaats in de auto, en toen de tocht begon en de toekomstige burggraaf nog eens een blik achter zich wierp, kon hij zien, hoe de grijze Rolls Royce op haar beurt zich in beweging stelde en dezelfde weg scheen te zullen volgen.

Mildred was in het zonnigste humeur, dat men zich maar inbeelden kon.

De Italiaanse agent moest Frankrijk wel heel goed kennen, want hij aarzelde nimmer en op zijn aanwijzing stuurde de Engelse chauffeur, Brake geheten, de auto over Amiens en Beauvais naar Parijs, waar men 's avonds omstreeks zeven uur aankwam, juist op tijd voor het diner.

Men zou de naecht te Parijs doorbrengen en daar mijnheer Bumpsey geïnformeerd had naar het duurste hotel zo bracht Busoni zijn reisgezel naar het Grand Hotel aan de Boulevard des Capucines, een der oudste en zeker het deftigste hotel van Parijs.

Men had de Rolls Royce uit het oog verloren en reeds hoopte Bumpsey, dat hij van het gezelschap van de jonge ingenieur bevrijd zou zijn.

Maar die illusie was van korte duur, want de volgende ochtend, in de stad Auvergne, welke het Engelse reisgezelschap juist was binnengetreden, troffen zij de grote Rolls Royce voor een garage aan, waar de voorraad benzine vernieuwd werd.

HOOFDSTUK IV.

HET KASTEEL DER BUMPSEY'S

Op de tweede dag van de reis kwamen men tot dicht aan de Italiaanse grens en men overnachtte in Grenoble, in een verrukkelijke streek van de Boven Alpen.

Het humeur, zowel van Bumpsey als van de jonge Baronet, was weer een weinig opgefleurd, want na Auvergne had men de grijze wagen van de ingenieur niet meer gezien.

De derde dag stak men de grens over, op een hoogte van twaalfhonderd meter, op enige tientallen kilometers ten Westen van de Italiaanse stad Pinerolo.

En door een van de verrukkelijkste gedeelten van Noordelijk Italië langs Savigliano en Cherasco ging de tocht verder naar Genua, waar men om één uur in de namiddag aankwam.

De reis was vrij vermoeiend geweest en men zou die dag niet verder gaan, maar eens goed uitrusten.

De gewaande agent excuseerde zich, want hij had enige dringende zaken te verrichten, maar hij zou het gezelschap helpen aan een voortreffelijke gids, die hun de schoonheden en de merkwaardigheden van de stad zou laten zien, indien zij dit verlangden.

En zo verliet Raffles de Bumpseys in het Hotel de France, waar hij hen ondergebracht had en zette zijn reis naar een onbekende bestemming voort...

Het gezin Bumpsey rustte een paar uren en daarop maakten zij, terwijl een gids de plaats van Busoni had ingenomen, een rit door de stad.

En voor het Nationale Museum stond al weerom de grote grijze wagen van de Engelse ingenieurs.

Mildred scheen dit de eenvoudigste zaak van de wereld te vinden en zij had blijkbaar niets anders verwacht, maar Bernard Bumpsey dreigde een beroerte te krijgen en gaf de gids aanstonds bevel rechtsomkeer te maken.

De man verstond gelukkig Engels genoeg om dit te begrijpen, of liever om het te verstaan, want hij begreep er niet veel van!

En zo zouden de Bumpseys ditmaal niet het Nationale Museum van binnen bezichtigen.

Maar die nacht droomde Bernard Bumpsey een droom, die hem voor veel boosheid schadeloos stelde.

Hij zag zijn vrouw, evenals zichzelf, gekleed in een lang, witzijden gewaad, met een met paarden bestikte gouden gordel om de lenden, op een ivoren troon zitten, waarheen een trap van zilveren treden voerde. Aan de voet van de troon stonden vele honderden allerschoonste danseressen, in luchtige gewaden, die hun met palmtakken koelte toewuifden. Hij verbeelde zich, dat hij recht sprak over een groot aantal beklagden, wier

armen met koorden op de rug waren vastgebonden. Een stoet mannen trok langs hun tronen en schenen hen eerbied te bewijzen, door zich voor hen op de knieën te werpen en het stof te kussen.

En als uit de hoge scheen een onzichtbaar koor te jubelen:

— Vicomte di Bumpsey! Vicomtesse di Bumpsey! Lang zullen ze leven in de gloria!

Dit scheen voor Bumpsey het toppunt van onderdanigheid, liefde en grootheid te zijn en met een glimlach van zalig welgevallen op zijn breed gelaat werd hij wakker.

Om tien uur in de ochtend, zoals was afgesproken, vervoegde Raffles zich aan het Hotel de France en werd dadelijk bij de suikerhandelaar toegelaten, die in de hoogste mate nieuwsgierig was en aanstonds wilde vertrekken, om het kasteel te bezoeken, aan welks bezit hij zozeer hechte.

De agent bracht nu alle eigendomsbewijzen mee, de koopacte, die slechts behoefde ingevuld te worden en die van alle zegels voorzien was, de eigendomsbewijzen van de huidige bezitter en tenslotte een prachtig gecalligrafeerd stuk op perkament, in het Italiaans opgesteld en waarvan onze brave Bumpsey dus geen syllabe begreep.

Maar Raffles vertaalde het voor hem en het bleek de brief van adeldom te zijn, die tegelijk met de eigendomsbewijzen van het kasteel werd overgedaan.

Bevend van aandoening betastte Bumpsey het perkament, wreef met zijn dikke vinger over de zegels en bestudeerde de fraale gothische letters.

Toen riep hij uit:

— Laten wij er dadelijk heengaan, mijnheer Busoni. Als het kasteeltje maar iets is, als het maar wat beter is dan een stal, dan ben ik uw man.

Alles werd in gereedheid gebracht en om elf uur ging men op weg.

Weer had Raffles zich naast de chauffeur gezet en de auto klom nu tegen de hellingen van de Ligurische Alpen op en volgde de straatweg, die van Genua naar Alexandria leid.

Maar bij Novi sloeg de auto een zijweg in, die zich steeds hoger kronkelde.

De huizen en de villa's werden hoe langer hoe schaarser en men ontmoette zeer weinig voorbijgangers.

Eindelijk liet Raffles de auto stoppen en wees met uitgestrekte vinger naar een gebouw, dat zich halverwege een hoge heuvel verhief en met de achterkant tegen de helling daarvan scheen te rusten.

— Ziedaar uw kasteel, Signor Vicomte di Bâumpsey! riep hij op theatrale toon.

Allen waren in de auto overeind gaan staan en Bumpsey riep uit:

— Het is niet groot, zou ik zeggen, maar het is toch nog groter dan ik dacht!

— Is het echt antiek? vroeg mevrouw Bumpsey.

— Het dateert uit de zestiende eeuw, burggravin, antwoordde de gewaande agent.

— Wat een prachtig kasteel en dan die zijtoren! riep Mildred opgetogen. Wat zal men vandaar een prachtig gezicht hebben op de omgeving.

— Dat is ook zo, mejuffrouw! zei Raffles. De streek is hier zeer schoon, ofschoon wel een weinig verlaten!

— Zijn hier rovers? zo wendde Bumpsey zich eensklaps tot de agent, want zoeven waren hem de verhalen over de Italiaanse bandieten te binnen geschoten.

— Er zijn er wel, maar zij zijn tamelijk onschuldig! antwoordde Raffles bedaard. Zij schieten nooit, als men hun maar dadelijk al het geld afgeeft, dat men bij zich draagt, en daarenboven al zijn sieraden en andere kostbaarheden.

— Drommels! riep Sir Lionel Gresham uit. Dat had ik liever van te voren geweten!

— Hoezo, Sir Lionel? vroeg Mildred op onschuldige toon.

— Wel, stotterde de gevraagde, het is toch minder aangenaam, een ontmoeting met die lieden te hebben. Ik meende dat tegenwoordig de bandieten van de grote Italiaanse wegen verdwenen waren.

— Alleen in politierapporten, Sir Lionel! zei Raffles rustig. In werkelijkheid is het roverswezen ten huidige dage in Italië meer dan ooit in bloei, het spijt mij, dat ik dit van mijn eigen land moet zeggen.

Een korte stilte volgde op deze woorden, maar toen nam de bewondering voor het oude kasteel weer de overhand.

— Dat is waar ook, en ik vergat het nog te vragen; is het kasteel gemeubeld? vroeg Bumpsey.

— Twee slaapkamers en een zitkamer zijn bewoonbaar, mijnheer, antwoordde Raffles. Maar heel eenvoudig; het huis is bewoond geweest door een bewaarder en zijn vrouw. Maar als gij er soms een nacht zoudt willen doorbrengen, dan zijn die meubelen natuurlijk tot uw beschikking.

— Hé, ja, pa! riep Mildred opgewonden uit, vrolijk in de handen klappend. Dat zou heerlijk zijn.

— Maar hoe komen wij aan beddegoed en eten! riep mevrouw Bumpsey uit, die een te goede huisvrouw was, om zulke onontbeerlijke dingen gering te achten.

— O, daarover zoudt ge u niet ongerust behoeven te maken, zei Raffles met een kort schouderophalen. De naaste stad is hier geen vijf kilometer vandaan en ik zal gaarne het nodige voor u gaan bestellen.

Onder het spreken was het kleine gezelschap de kronkelende weg naar het kasteel opgegaan.

Inderdaad, het was niet zeer groot, maar de prijs, dat moest Bumpsey bekennen, was dan ook zeer laag.

Het bestond uit een hoofdgebouw en een zijbeuk, die weer bestond uit een vierkante toren.

De stenen waren grijs geworden van ouderdom, maar het huis maakte een uiterst solide indruk, en scheen nog eeuwen te kunnen trotseren.

De hoofdingang was tegenover een klein, goed onderhouden grasveld gelegen, door een laag hek van de weg afgesloten.

Heinde en ver was geen ander huis te zien en langs de hoofdweg bewoog zich geen enkel voertuig.

— Het is hier vrij stil, zou ik zeggen, merkte mevrouw Bumpsey op. Niet veel vertier, hé?

— Zeker niet zoveel als op het strand, vrouw! zei Bumpsey, maar dat kun je hier ook moeilijk verlangen.

Men was nu de buitendeur genaderd. Raffles belde aan en een oude man met een eerwaardige witte baard kwam door de holle gang aansloffen en opende de deur.

Hij scheen de vreemdelingen even wantrouwend op te nemen, en vroeg toen:

— Wat wilt u? Het huis is niet te bezichtigen. Het is reeds verkocht of zo goed als!

— Wat praat die man daar in zijn koeterwaals? vroeg Bumpsey ongeduldig, en wie is hij?

— Het is Luigi Carmel, de huisbewaarder en hij vroeg wat wij wilden en wie gij zijt, antwoordde Raffles.

— Nu zeg hem dat ik de koper ben en laat de oude man zijn biezen pakken.

Raffles zei enige woorden in het Italiaans tegen de huisbewaarder en daarop scheen de oude man in te binden.

Hij liet de bezoekers binnen en sloot de deur achter hen.

Hij droeg een bos sleutels in de hand en opende een voor een de verschillende deuren der vertrekken.

De Bumpseys volgden hem en keken nieuwsgierig rond.

De meeste vertrekken waren geheel ongemeubeld en alleen de wanden waren bespannen met goudleer, of wel behangen met gobelins.

De vloeren waren van donker gebeitst hout. De vensternissen waren diep, de ramen klein en smal.

Op het gelijkvloers waren drie kamers, op de eerste verdieping vier en op de tweede en laatste nogmaals drie.

En daarop begaf men zich naar de toren, waarbinnen een smalle wenteltrap naar het plat voerde.

— De muren zullen hier wel heel dik zijn! meende Mildred. Zo 'n eeuwenoud huis.

Zij klopte met de kleine vuist tegen de muur en zei toen op verbaasde toon tot de gewaande agent:

— Zeg, mijnheer Busoni. Wat klinkt die muur vreemd. Helemaal niet als steen, ik zou zeggen als hout.

— Dat is zeer goed mogelijk, miss Mildred, antwoordde Raffles glimlachend. Enige jaren geleden heeft de eigenaar alle muren van binnen met hout laten beschieten, want ondanks hun dikte, was het hier 's winters bar koud. Bedenk, dat wij hier op een hoogte van bijna dertien honderd meter zijn.

Van het venster in het torenvertrek, waar men zich nu bevond, had men een verrukkelijk uitzicht over de omgeving.

In de verte verhieven zich bergen, als in een blauwe nevel gehuld, dichtbij spreidden zich heerlijke akkers uit, en links kronkelde de hoofdweg om de berg heen, om zich verderop te gaan verliezen in een prachtig woud.

Heel in de verte waren de torens en de hoge huizen van een grote stad zichtbaar.

En ten slotte kon men mijlen ver de loop van een brede rivier volgen.

Bumpsey stond even naar buiten te kijken en greep toen Busoni bij de arm.

— Er zal hier wel ergens pen en inkt in huis zijn, laten wij maar dadelijk de zaak in orde maken, ik heb geld bij mij.

— Ik ben tot uw dienst, Vicomte, zei Raffles bedaard.

Hij ging weer naar beneden, en trad een der gemeubelde vertrekken binnen.

En hier had de plechtigheid van de overdracht plaats.

De koopacte werd ondertekend, het eigendomsrecht werd overgedragen, en eindelijk voelde Bumpsey het kostbare perkament, waarbij hij tot Burggraaf verheven werd, als zijn eigendom tussen zijn trillende vingers.

Hij tekende een cheque op een Genuese bank, en stelde die de gewaande agent ter hand, die ze zorgvuldig opvouwde en in zijn portefeuille deed.

— Mijn principaal heeft op spoed aangedrongen en ik zal dus zo vrij zijn, dat papier nog hedenmiddag te Genua te gaan inwisselen tegen contanten, zei hij. Mag ik mij morgen de vrijheid veroorloven, te vernemen, of gij goed gerust hebt in uw niet bezit, signor Vicomte?

— Ja, veroorloof u die vrijheid maar eens, antwoordde Bumpsey genadig.

— Mag ik dan het genoegen hebben, uw geleider te zijn op een kleine rondrit in de omgeving? Ik zou u gaarne de fraaiste punten eens laten zien.

— Afsproken! Nu, laat ons dan zeggen, dat gij ons morgen vergezelt. En neem dan nu meteen die huisbewaarder met zijn Sinterklaasbaard maar mee, wij verstaan de man toch niet, of verstaat u misschien Italiaans collega? zo wendde hij zich tot Sir Lionel, die verliefde blikken naar Mildred stond af te zenden, welke echter hoegenaamd geen doel troffen.

— Ik? eh, neen, tot mijn spijt moet ik daarop ontkennend antwoorden, liet Sir Lionel zich verschrikt horen. Daarboven, ik zal u verlof moeten vragen, u nu eveneens te verlaten, tot morgen natuurlijk. Ik wilde gaarne een oud vriend te Genua bezoeken, die ik in vele jaren niet gesproken heb.

— Ha, ha! Sir Lionel is bang in het oude spookhuis! riep Mildred schaterlachend uit. Hij denkt, dat wij hier door rovers zullen worden overvallen. Heb ik niet goed geraden?

Maar Bumpsey trok dadelijk partij voor zijn beschermeling.

— Zaken zijn zaken, en oude vrienden moet men niet verwaarlozen! riep hij joviaal uit, en hij kletste zijn zware hand zo gemeenzaam, maar ook zo stevig op de schrale schouder van Sir Lionel, dat deze met een pijnlijk gelaat ineenkromp en zijn monocle hem nogmaals ontviel.

— Dan zal ik misschien het genoeg van het reisgezelschap van Sir Lionel mogen smaken? vroeg Raffles op hoffelijke toon. Wij zijn hier op een uur afstand lopen van Novi, en daar gaat over anderhalf uur een goede trein naar Genua.

— Ik wil mij gaarne bij u aansluiten, mijnheer Busoni, zei Sir Lionel. Als

gij er niets op tegen hebt, kunnen wij dan morgenochtend gezamenlijk weer terugkeren naar hier.

— Het zal mij zeer aangenaam zijn, zei Raffles met een hoofse buiging.

— Tot morgen dan! riep Bumpsey uit. Maar dat is waar, dat vergeten wij. Beddegoed en eetwaar. Onze chauffeur zou u misschien wel naar die stad kunnen brengen en vandaar met een en ander terugkeren.

— Een uitstekend denkbeeld, Vicomte, hernam Raffles. De auto doet geen twee kwartier over de weg, en de chauffeur kan zich onmogelijk vergissen, als hij eenmaal op de hoofdweg is. Ik zal dan zorgen, dat alles wordt ingeladen en hier afgeleverd.

— Dat is buitengewoon vriendelijk van u, mijnheer Busoni! riep Bumpsey uit. Ik zal Brake zijn instructies geven!

En vijf minuten later reed Raffles en Sir Lionel broederlijk met de prachtige auto van de nieuwbakken Burggraaf naar Novi!

HOOFDSTUK V.

AMOR IN DE KLEM

Zodra Raffles en Sir Lionel Gresham met de grote toerauto te Novi waren aangekomen liet de eerste de chauffeur naar een grote bazar rijden en sloeg daar het nodige in, hetwelk de chauffeur aanstonds weer mee terug zou nemen naar het pas aangekochte kasteel van Bernard Bumpsey.

Vervolgens ging hij naar een slagere-winkel en naar een kruidenier en hoog gepakt kon de auto de terugrit naar het kasteel weer aanvaarden.

Raffles en zijn metgezel hadden nu nog juist de tijd naar het station te gaan en daar de trein naar Genua te halen, die ongeveer anderhalf uur over de afstand deed.

Zij namen plaats in een coupé eerste klasse, waar heel toevallig zich niemand anders bevond.

Sir Lionel scheen niet geneigd te zijn zijn waardigheid te grabbel te gooien door met iemand als een agent van On-roerende Goederen over koetjes en kalfjes te gaan praten en zo kocht hij een Engels tijdschrift, dook in een hoek weg en ging zich in de lectuur van dit blad verdiepen.

Maar dat was niet naar de smaak van

Raffles. Hij ging tegenover de Engelse edelman in een hoekje zitten, keek hem enige tijd glimlachend aan, en vroeg toen op de man af:

— U zoudt zeker gaarne met Miss Bumpsey in het huwelijk treden?

De aangesprokene liet het blad langs zich zakken, klemde zijn monocle uit alle macht vast en was in de eerste ogenblikken te verbluft om een woord te kunnen uitbrengen.

Toen hakkelde hij:

— Ik kan mij niet goed voorstellen, mijnheer, dat gij u daarvoor interesseert. Maar ik behoef er geen geheim van te maken, ik koester inderdaad veel genegenheid voor de jonge dame en wij zullen huwen.

— Gij? De jonge dame heeft u dus teder lief?

Nu gingen de wenkbrauwen van Sir Lionel zo ver de hoogte in, dat hij zijn monocle onmogelijk meer kon bedwingen, die haar plaats alweer moest verlaten.

— Ik geloof, dat de vraag u een weinig in verlegenheid brengt? ging de gewaande agent voort, met dezelfde zoetsappige hoffelijkheid.

— Ik moet u bekennen, mijnheer, niet goed in te zien, hoe gij er toe komt, mij die vraag te stellen.

— Maar het is toch wel een zaak van gewicht, vindt gij niet? Tussen ons gezegd en gezwezen en zonder u maar in het minst onaangenaam te zijn, maar ik geloof te hebben opgemerkt, dat het meisje liever uw hakken dan uw monocle ziet. Ik ben er overigens zeker van, dat gij het zelf ook wel zult hebben gezien. Gij weet ook wel, dat er een zekere Harry Grant hier in de buurt rondloopt, die wel wat meer in de smaak van Miss Mildred valt!

Sir Lionel was bij het horen van deze woorden grasgroen geworden en barstte nu uit, voor zijn doen, tamelijk driftig:

— Ik moet zeggen, mijnheer, gij gaat te ver! Ik geloof, dat gij u gaat bemoeien met dingen, die u in het geheel niet aan gaan.

— O, zeg dat niet, Sir Lionel, zei Raffles blijmoedig. Bedenk eens, dat ik nu om zo te zeggen een handelsvriend ben van de Burggraaf. In zekere zin ben ik dus wel degelijk bevoegd om te spreken over dingen, die hem zo nauw raken. Apropos, gij geeft, geloof ik, heel veel geld uit, nietwaar? Of liever, dat hebt gij gedaan, want uw middelen zijn tamelijk wel uitgeput.

Maar nu werd Sir Lionel in ernst boos. Hij wierp het tijdschrift woedend neer, en riep:

— Daarmede houdt alles op. Het spijt me, dat ik het u zeggen moet, mijnheer, maar de Italiaanse hoffelijkheid is bij u ver te zoeken.

— Ik begrijp werkelijk niet, waarom gij mij gebrek aan hoffelijkheid verwijt, hernam Raffles onnozel. Ik doe immers niets anders, dan constateren, wat algemeen bekend is!

— En wilt gij mij eens zeggen mijnheer, hoe gij aan die wetenschap gekomen zijt in die weinige dagen, welke gij te Londen hebt vertoefd? vroeg hij

op een toon, die sarcastisch moest heten.

— O, dat was een van de eerste dingen, welke een mijner vrienden, die lid is van de « Windsor Club », mij vertelde, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Maar gij schijnt iets tegen het huwelijk te hebben, dat ik met Miss Mildred zou willen sluiten?

— Wel, Sir Lionel, ik heb er niet meer op tegen, dan tegen iedere onnatuurlijke kruising, gij behoort evenmin bij elkander, als een vleermuis bij een nachtegaal, laat ik mij haasten hieraan toe te voegen, dat ik hier niets onaangenaams mede bedoel.

— Wel, mijnheer, dan zullen wij het zonder uw toestemming moeten stellen! riep Sir Lionel ironisch uit.

— Maar gij spreekt steeds maar van « wij », Signor. Gij stelt uw huwelijk reeds voor als een voldongen feit. Hebt gij u nooit bezig gehouden met de mogelijkheid, dat gij u wel eens zoudt kunnen vergissen? Is het nooit bij u op gekomen, dat Miss Mildred u wel eens in het geheel niet zou willen hebben?

— Wat dat betreft, haar vader heeft alles te zeggen, riep Sir Lionel grinnig uit. Hij heeft zijn zin nu eenmaal op mij gezet, hij weet dat er niets op mijn adeldom te zeggen valt, wij zijn hier gelukkig niet in Amerika, en hij zal zijn wil weten door te drijven.

— Dat wil zeggen, gij zoudt het meisje tot vrouw willen nemen, al ware het ook met dwang?

De ander haalde de schouders op en hernam:

— Zij zal wel aan mij wennen, metertijd!

— Ja, zoals een straathondje aan de schurft. Neem mij niet kwalijk, het is een Italiaanse zegswijze en het is verre van mij er iets onaangenaams mede te zeggen. Ik voor mij ben de stellige over-

tuiging toegedaan, dat de jonge dame veel gelukkiger zou worden met de heer Harry Grant.

— Nu is het genoeg, mijnheer, riep Sir Lionel verbolgen uit. Dat gaat alle perken te buiten. Wees zo goed onmiddellijk dit compartiment te verlaten, anders zou ik genoodzaakt zijn voor u het veld te ruimen.

De spreker had in zijn drift geheel vergeten, dat hij zich in een spoorweg-coupé bevond.

Maar Raffles herinnerde hem er aan met de hoffelijke woorden:

— Wij zullen dan tot Genua moeten wachten, Sir Lionel, ik heb niet veel lust dit vertrek te verlaten, dat zich met een snelheid van 80 kilometer per uur voortbeweegt.

— Dan zal ik zwijgen, mijnheer en u aldus mijn minachting doen gevoelen, zei Sir Lionel hooghartig.

— Een voortreffelijke methode, Signor, zo uitnemend, dat ik ze op mijn beurt wil toepassen, zei Raffles droogjes.

En hij nam zelf een tijdschrift, zette zich in de tegenovergestelde hoek en bemoeide zich in het geheel niet meer met zijn medereiziger.

Maar toen de trein het station van Genua kwam binnenrijden, zei hij als terloops:

— Gij logeert zeker in het Hotel de France? Ik zal zo vrij zijn u daar morgenochtend om 9 uur te komen halen, teneinde de terugreis met u te komen ondernemen.

— Pardon, mijnheer, ik ben in het geheel niet gesteld op uw gezelschap, zei Sir Lionel, sterk door zijn neus sprekend, hetgeen bij hem het onmiskenbaar bewijs was, dat hij in zijn edelste gevoelens gegriefd en diep beledigd was.

— Zoals gij wilt, Signor, hernam Raffles hoffelijk. Ik hoop dat gij niet

zult verdwalen. Denk u eens in, dat gij niet op tijd aanwezig zoudt zijn voor onze rit en dat Harry Grant daar in de buurt is van Miss Mildred. Tot morgen dus, Signor en slaapt u er nog maar eens op!

Hij maakte een vriendelijk wuifgebaar naar de ander, die bleek van woede zag, opende het portier en sprong op het perron, waar hij spoedig temidden van een reizigersstroom verdwenen was, de baronet aan zijn lot overlatend.

Hij haastte zich snel het station uit, riep een huurauto aan, en gaf de chauffeur het adres van een vrij groot hotel aan de kade op.

Een half uur later trad hij een grote hotelkamer binnen, waar zijn trouwe vriend Charles Brand hem met uitgestrekte handen tegemoet trad, en vrolijk uitriep:

— Ben je daar, mijnheer de agent? Zeg mij eens spoedig of alles goed gegaan is.

— Tot dusverre marcheerde alles voortreffelijk. De oude ezel slikte alles grif, hij is door de titel-waanzin aangestast en de koopsom, in de vorm van een cheque bevindt zich in mijn portefeuille.

— Hij heeft de driehonderd duizend lire dus betaald?

— Zonder een seconde te aarzelen!

— En, is er nog iets ontdekt?

— Nog niets en wij zullen het nog wel een paar dagen kunnen uitzingen, althans tot morgen.

— Keren wij dan niet dadelijk terug? vroeg Charles verbaasd. Denk er om, wij lopen groot gevaar, als alles ten ontijde uitkomt.

— Neen, Charles, ik heb nog een plannetje bedacht. Je weet hoezeer ik verzot ben op romantiek, en voor beschermeling te spelen voor minnende paartjes, die gescheiden worden door de wrede vader.

— Wat je zegt, klinkt me als Grieks in mijn oren, Edward, riep Brand uit. Waar praat je over?

— De zaak is in het kort deze: Miss Mildred koestert genegenheid voor een zekere Harry Grant, en die genegenheid wordt beantwoord. De jonge lieden zijn als het ware voor elkaar voorbestemd. Maar nu is er in het gezelschap van die oude dwaas een zekere Sir Lionel Gresham, die in ezelachtigheid weinig voor zijn vriend Bumpsey onderdoet, en die het meisje gaarne zou willen huwen, natuurlijk alleen om het geld.

— Tot dusver is het heel duidelijk en toch begrijp ik er nog niet veel van. Waar zit die Harry Grant dan ergens?

— Hier in Genua!

— Hij is het lieve meisje dus nage-reisd?

— Dat is niet juist uitgedrukt. Hij heeft de reis ongeveer tegelijk met haar gemaakt, en toch niet in haar gezelschap. Hij is hier met zijn patroon, de ingenieur Blunt, die hier in opdracht van de Italiaanse regering een paar nieuwe spoorbruggen moet bouwen. Maar Mildred heeft het natuurlijk geweten en zij heeft het zo weten te manoeuvreren, dat het vertrek van haar vader een weinig werd uitgesteld en juist tegelijk met dat van Harry Grant plaats had.

— Uiterst romantisch! riep Brand uit. Dus de twee medeminnaars zijn nu hier en zullen de strijd afwikkelen.

— Sir Lionel denkt, dat er in het geheel geen strijd zal zijn. De brompot gelooft, dat hij de armen maar heeft uit te spreiden, als het zover is, en dat het gebraden duifje, vergeef mij het stoute

beeld, er dan aanstonds zal invliegen.

— Goed, nu ben ik er achter. Maar in welk opzicht kun je nu iets aan de zaak veranderen?

— O, dat zal niet moeilijk zijn. Wij zullen namelijk een kleine comédie op touw zetten, maar daarbij moeten wij Harry Grant in het geheim nemen. Het is een oude toneeltruc en ik zal haar voor deze bijzondere omstandigheden een weinig wijzigen, want in ieder geval mag ik mijn eigen belang niet uit het oog verliezen.

— Kun je mijn hulp daarbij gebruiken?

— Ik heb ze zelfs dringend nodig en ook die van James. Waar zit de man op het ogenblik?

— Hij maakt een wandeling langs de haven.

— Nu, wacht hem dan hier op, en houdt hem vast tot ik hier terugkom.

— Waar ga je heen?

— Ik ga nu naar Harry Grant. Ik weet, waar hij logeert. Ik zal je in het kort zeggen wat mijn plan is. Voor morgen heb ik een kleine wandelrit op touw gezet en in de loop daarvan zullen jij en James mij het genoeg doen, ons te overvallen! Harry treedt als redder op en uit dankbaarheid is Vicomte di Bumpsey wel verplicht hem zijn dochter als vrouw te geven. Je ziet, dat het een oeroude toneelcoup is, maar zij zal haar kracht nog wel niet verloren hebben. Ik heb je echter al gezegd, ik zal haar enigszins wijzigen. Hoe, dat deel ik je later nog wel mee. Jij gaat intussen onze mannen waarschuwen, want voor morgen heb ik hen weer nodig, de grap moet geheel en al volmaakt zijn.

HOOFDSTUK VI

DE OVERVAL

De volgende ochtend vertrokken Raffles, Brand en Henderson met de trein naar Novi.

Daar huurde Brand een zeer snelle auto en Raffles nam voorlopig afscheid, teneinde zelf, volgens afspraak, naar het kasteel van de nieuwbakken Burggraaf te rijden.

Het was ongeveer elf uur toen hij daar aankwam en hij vond het gehele gezin verenigd in de grote kamer van het gelijkvloers.

Met een diepe buiging trad hij binnen, en vroeg met zijn glimlach en zijn Italiaans accent:

— Hebben de dames en heren goed gerust?

— Dat gaat vrijwel, Mijnheer Busoni, antwoordde Mildred. Alleen ben ik veel te vroeg wakker geworden. Het is merkwaardig, zo gehorig als het hier in huis is; er reden heel in de vroegte een paar zware karren voorbij en ik hoorde ze even duidelijk, als wanneer ik buitenshuis had gestaan en toch waren mijn vensters gesloten.

— Dat is de eigenaardigheid van de hoge berglucht, Miss, antwoordde Raffles. U zult daaraan nog moeten wennen. Ik hoop, dat de chauffeur gisteren veilig en wel is teruggekeerd met zijn vracht?

— Ja, maar anderhalf uur later dan wij hem verwacht hadden! antwoordde Burggraaf di Bumpsey.

— Hoe kwam dat zo? vroeg Raffles belangstellend.

— Wel, de ezel had zich tweemaal van weg vergist en hij had natuurlijk niets begrepen van de mensen, aan wie hij de weg vroeg. Hij schreeuwde maar « Castello! Castello » en wees dan in de richting waar ons kasteel staat, maar de mensen lachten hem uit. Gelukkig is hij toen vanzelf weer op de hoofdweg teruggekomen. Maar zeg eens, mijn waarde Busoni, hoe ver strekt zich nu eigenlijk mijn landgoed uit?

Raffles wees met uitgestrekte hand naar het onnozele lapje grond voor het huis en antwoordde hoogdravend:

— Deze ganse heerlijke weide is uw eigendom, Burggraaf.

— Anders niet? riep mevrouw Bumpsey teleurgesteld. Maar, lieve help, het is nauwelijks groot genoeg om er de was te bleken!

— Maar Burggravin, gij vergeet nog steeds, dat driehonderd duizend lire ook zeer weinig geld is voor zulk een bezitting, met de titel op de koop toe.

— Daar heeft mijnheer Busoni gelijk in, riep Mildred, en als wij goede vrienden willen blijven, dan moet u niet zo vervelend zagen.

Daarop wendde zij zich tot de zogenaamde agent en vroeg:

— Het heeft vannacht immers geregend?

— Dat meen ik te hebben gehoord, Miss. Het heeft de atmosfeer ten zeerste verfrist, antwoordde Raffles.

— Dat ontken ik niet, maar ik zou u wel willen vragen, of er niets tegen te doen is, dat het hier inregent.

Raffles trok zijn wenkbrauwen hoog op en herhaalde:

— Regent het hier in? Dat is het merkwaardigste, waarvan ik ooit gehoord heb.

— Ja, ik vind het ook tamelijk curieus, hernam het jonge meisje. Het water droop in straatjes op mijn neus door twee verdiepingen heen.

— Merkwaardig! In de hoogste mate zeldzaam, hernam Raffles hoofdschuddend. Ik zal morgen op mijn kosten een paar loodgieters zenden, om het dak te laten repareren.

— Dat is goed, dan praten wij er niet verder over, riep Mildred uit. Hoe staat het met ons tochtje?

— Ik ben aanstonds tot uw dispositie, Miss! antwoordde Raffles.

Het jonge meisje nam hem tēzijde en vroeg fluisterend, zodat de anderen het niet konden verstaan:

— Kunnen wij niet eens de kant van de rivier uitgaan? Ik meen, waar die spoorwegbrug moet vernieuwd worden!

Raffles keek het meisje in het zacht blozende gelaat en antwoordde:

— Nu, ik zal mij aan uw wens houden, Signora.

— Dan wendde hij zich tot Bumpsey en hernam luid:

— De rit zal zeker verscheidene uren duren, Vicomte. Zoudt gij er niet de voorkeur aan geven, eerst hier te lunchen. Ik zie, dat Sir Lionel ook nog niet ter plaatse is!

— Ik dacht eigenlijk, dat gij hem zoudt hebben meegebracht, mijnheer Busoni, riep Bumpsey uit.

— Dat lag ook oorspronkelijk in mijn plan, Burggraaf, zoals ik u gisteren gezegd heb. Maar tot mijn leedwezen is er een kleine woordenwisseling tussen ons ontstaan, gedurende de treinreis naar Genua.

— Een woordenwisseling? Waarover dan wel, als ik vragen mag? vroeg Mevrouw Bumpsey nieuwsgierig.

— Wel, Sir Lionel verklaarde dat mejuffrouw uw dochter spoedig zijn echtgenote zou zijn, en ik voegde hem daarop toe, natuurlijk zonder hem in het minst onaangenaam te willen zijn, dat dit volkomen buitengesloten was, wijl het onnatuurlijk en onzinnig is! De Baronet scheen zich dit antwoord ten onrechte nogal aan te trekken en wij zijn onder een zeker brouille van elkander gegaan. Wij begrepen beiden, dat het onder deze omstandigheden niet aangenaam zou zijn, om gezamenlijk te reizen, en zo is Sir Lionel waarschijnlijk met een volgende trein gegaan. Ik ben echter niet haatdragend en ik hoop van harte, dat hij niet verdwaald is.

Met gemengde gevoelens had het gezin Bumpsey naar deze woorden geluisterd.

En juist op dat ogenblik trad Sir Lionel Gresham in hoogst eigen persoon binnen.

Hij wierp een schuinse blik op Raffles, die een diepe buiging voor hem had gemaakt en ging daarna de leden van het gezin beurtelings begroeten.

En toen klonk zijn kraaiende stem, die zei:

— Ik moet u even zeggen, waarde Burggraaf, dat de toren van uw kasteel een weinig scheef staat. Hebt gij dat zelf al gezien?

— Wat is dat? Staat mijn toren scheef? Een toren van een eeuwenoud kasteel? Kom, kom, waarde collega, als ik het niet beter wist, zou ik denken, dat je te diep in het glaasje hebt gekeken.

— By Jove, het is zo, Burggraaf! riep Sir Lionel uit. De toren staat werkelijk een weinig scheef.

Nu trad Raffles haastig naderbij en zei kalmerend:

— Het zal wel niets te betekenen hebben. Zoiets komt in Italië herhaaldelijk voor. Denk maar aan de toren van Piza. Die staat al eeuwen lang scheef en hij zal het nog eeuwen blijven doen. Ik zal echter dadelijk zelf eens gaan zien en bij het minste teken van gevaar zal ik krachtig ingrijpen en de toren weer recht laten zetten.

— Wat een grappig oud huis, vind u niet? riep Mildred lachend uit. Dunne muurtjes, lekkende daken, een toren die scheef staat, als de boel maar niet boven ons hoofd invalt.

— Maar Miss! riep de gewaande agent verontwaardigd uit. Daarvan is natuurlijk geen sprake.

Burggraaf en Baronet hadden fluisterend enige woorden met elkander gesproken, en Raffles begreep, dat hij het onderwerp van dit gesprek had uitmaakt.

De lunch had een tamelijk opgewekt verloop, ofschoon men zich een weinig moest behelpen, want de chauffeur was aangesteld als kok en de levensmiddelen waren voor 't merendeel geconserveerd.

Maar Busoni deed de toezegging, dat hij, als men hier wenste te blijven, zorg

zou dragen voor enige Italiaanse bedienden, die tevens Engels spraken.

Eindelijk was alles in gereedheid gebracht, men laadde enige versnaperingen in de auto, voor het geval men wellicht langer zou worden opgehouden dan men oorspronkelijk vermoedde en vervolgens stapten allen in.

Raffles nam weer plaats naast de chauffeur en wees hem, welke wegen hij moest volgen.

De auto reed nu eerst naar Novi en daar werd de benzinevoorraad aangevuld, waarbij de gewaande Busoni zijn onwaardeerbare diensten als tolk moest bewijzen.

Nadat dit geschied was en de auto desnoods de gehele dag had kunnen rijden, stond Mevrouw Bumpsey erop, dat er naar verschillende winkels werd gereden en ook hier voerde Raffles bijna uitsluitend het woord.

En nu ging het de bergen in, langs brede en minder brede wegen, onder leiding van Busoni, die hier de omstreken voortreffelijk scheen te kennen.

Telkens ontlokten de heerlijke natuurtaferelen kreten van bewondering aan Mildred en Mevrouw de Burggravin, maar de Burggraaf zelf en Sir Lionel hielden zich blasé en deden alsof zij hun gehele leven nergens anders dan in Italië hadden vertoefd.

En nu ging het dalwaarts, langs de rivier, daar, waar de bruggen nog altijd half in het water lagen, in welke toestand zij waren gebracht door de oorlogsgebeurtenissen, waardoor die streek was geteisterd.

Met opzet had Raffles de auto wat langzamer laten rijden, als om aan de toeristen gelegenheid te verschaffen het heerlijke landschap op hun gemak te bewonderen, maar inderdaad om te voldoen aan de wens van Mildred, die misschien hoopte, dat zij hier haar beminde Harry zou aantreffen.

En bij de derde brug, ver van Novi, werd aan haar verlangen eindelijk voldaan.

Daar waren een groot aantal werklieden, onder leiding van de Engelse ingenieurs bezig met het opruimen van de vernielde spoorbrug, waarvan de landhoofden nog ongedeerd waren en gebruikt konden worden, om er de nieuwe brug op te leggen.

En reeds van verre wuifde Harry, die de auto waarschijnlijk herkend had, met zijn zakdoek.

En Mildred stond op in de auto en wuifde, zo hard zij kon terug, totdat haar vader kwaad uitriep:

— Tegen wie wuif je daar als een gekkin, meisje? Maar nu zie ik pas, wie het is. Die kwajongen van een Grant. Wat voert die hier nu weer uit?

— Zijn boterhammen verdienen, denk ik, Bruggraaf, zei Busoni.

— Waar ik mijn voeten zet, daar val ik over hem. Wees zo goed om terug te keren, mijnheer Busoni!

Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan.

Want de weg langs de rivier was hier zeer smal en van omkeren met de reuachtige wagen was geen sprake, tenzij men nog een eind verder doorreed en bij de oprit naar de brug, dicht bij de spoorwegovergang, omkeerde.

En zo moest het wel gebeuren, dat Harry Grant gelegenheid vond een wel-sprekende blik met het meisje zijner keuze te wisselen, terwijl de auto langzaam draalde.

De auto aanvaarde nu de terugweg, maar langs een zeer grote omweg.

Het kwam Mildred zelfs voor, dat men enige keren langs dezelfde plek kwam, hetgeen Busoni verklaarde door te zeggen, dat men zich hier in een waar doolhof van wegen bevond.

Om half vier werd halt gehouden in een prachtig woud, waardoor de straatweg voerde.

De auto werd een weinig terzijde van de weg geparkeerd en men maakte alles gereed voor de picnic.

Het weer bleef zich voortreffelijk houden en de goede wijn, de voortreffelijke sandwiches en de prikkelende berglucht droegen er alle het hunne toe bij, om de stemming zeer opgewekt te doen zijn.

Men vergat zelfs de tijd, totdat Raffles, die nu en dan een blik op zijn horloge had geslagen, zonder dat de anderen het zagen, verschrikt uitriep:

— Het wordt hoog tijd om terug te keren.

— Maar het is nog klaarlichte dag en het is hier zo mooi! riep Mildred met een pruilend lipje.

— Dat mag zo zijn, maar vergeet niet, dat wij hier ruim een uur rijdens van het kasteel verwijderd zijn, kwam Raffles. En de duisternis valt snel, miss.

— Nu wat zou dat, wij hebben toch goede lantaarns, riep Bumpsey.

— Dat is wel mogelijk, Vicompte, maar het is wel zo veilig om thuis te zijn vóór het duister is. Ik las nog gisteren in de bladen, die te Novi uitkomen, dat men wat voorzichtig moet zijn met het oog op de bandieten.

Het woord had een onaangename uitwerking en er viel een gespannen stilte.

Sir Lionel was vaalbleek geworden en sprong op, terwijl hij zenuwachtig heen en weer begon te lopen. Hij was de eerste die uitriep:

— Het begint al een beetje koel te worden, wij moesten maar liever huiswaarts keren!

— Nu, vooruit dan maar, zei Bumpsey.

De chauffeur ging achter het stuurwiel zitten en men aanvaardde de terugreis.

Het begon al duister te worden onder de zware bomen van het woud, en Sir Lionel stelde zelfs voor de lampen maar vast aan te steken, die zouden de bandieten waarschijnlijk wel op een afstand houden.

Maar voor dit nog kon geschieden, juist op een kruisweg, had het onheil plaats.

— *Moneto altro vita!* riep een barse stem en tegelijkertijd sprongen twee kerels ieder op een kant van de treeplank en duwde de chauffeur en Raffles hun revolvers onder de neus.

— Daar heb je het al, jammerde de Burggravin. Wat willen die lui van ons? Wat schreeuwde die man daar?

— Ons geld of ons leven, Bruggravin, stotterde de gewaande agent.

De chauffeur had met een onwillekeurig gebaar de auto tot staan gebracht, wit als een doek en zwichtend voor de aandrang van de revolver in de vuist van een reusachtige bandiet met een half masker voor het gelaat gebonden, een zeer romantische punthoed op en korte spanbroek, een rode gordel om, een kort fluwelen wambuis en rode kruisbanden om de dikke wollen kousen.

De eerste die in beweging kwam, was Sir Lionel Gresham. De Baronet was de veertig reeds gepasseerd, hij had lange tijd niet meer aan gymnastiek gedaan en had trouwens nooit tot de vlugsten behoord. Maar de snelheid, waarmee hij nu over de rand van de auto wipte en het hazenpad koos, wekte bewondering van allen, die het zagen.

Een der bandieten zond hem nog een paar kogels achterna, maar deze troffen blijkbaar geen doel en joegen de vluchteling alleen nog maar tot meerdere spoed aan.

Maar nu zou het tweede bedrijf van het drama beginnen.

Want eensklaps trad er uit het kreupelbos een man te voorschijn met zijn

colbertjasje over de arm, het boord van zijn sporthemd losgeknoopt en zijn slappen vilthoed achter op het hoofd. Die man was Harry Grant.

Een ogenblik scheen hij als aan de grond genageld te staan bij het schouwspel, dat zich aan hem voordeed.

Toen bedacht hij zich geen seconde meer, maar wierp zijn jasje op de grond en sprong als een panter op de reusachtige bandiet, die het dichtstbij hem en nog altijd op de treeplank stond.

Onder normale omstandigheden zou de reus de jonge ingenieur zeker hebben kunnen kraken, maar hij werd blijkbaar verrast door de aanval en het volgende ogenblik rolden beiden over de grond.

In de worsteling ging de revolver enige keren af, maar eindelijk wist de jonge man de reus zijn wapen te ontrukken en nu richtte hij hem hijgend van inspanning op zijn borst en beval:

— Ga tegen die boom staan, en waag het niet je te verroeren, want het zou je bezuren en steek je handen op.

Aarzelend gehoorzaamde de reus en ging tegen de stam van een dikke eik staan.

De andere bandiet, die blijkbaar had ingezien, dat de aanslag wel als mislukt kon worden beschouwd, was snel weer van de treeplank gesprongen en in het kreupelhout verdwenen.

— Hebt gij geen touw bij u? vroeg de heldere stem van Harry Grant.

De chauffeur bukte zich haastig, opende een kastje voor in de auto en haalde er een stevig stuk touw uit.

Hij wierp het Harry Grant toe en deze bond de reus eigenhandig en zonder dat deze een vin durfde bewegen, aan de elkenboom vast.

Met grote ogen en een bleek gezichtje, de kleine handen gevouwen, had Milledred deze heldendaad gadegeslagen,

— Mijn held, mijn dappere ridder, kwam het fluisterend over haar lippen. Hoe hij het durft!

Iets dergelijks scheen ook Signor Vicomte te gevoelen en tenslotte ontsnapte hem, bijna ondanks zichzelf:

— Dat heeft hij hem kranig gelapt.

Daarop wendde hij zich tot Busoni en vroeg:

— Wat raadt u ons nu aan met die schurk uit te voeren, mijnheer?

— Het is wat gewaagd om hem mee te nemen, dunkt mij, antwoordde Raffles. Wij moesten naar Novi rijden en daar de politie waarschuwen!

— Zijn wij daar ver van af?

— Hoogstens een kwartier.

— Je rijdt toch natuurlijk met ons mee, Harry? zei Mildred. Maar daarbij keek zij tegelijkertijd haar vader aan, als om hem toestemming af te smeken.

Een ogenblik scheen de Burggraaf in tweestrijd te zijn, maar toen zei hij.

— Het zal mij... heel aangenaam zijn, als mijnheer Grant ons wil vergezellen!

En zo stapten allen weer in, terwijl de gevangen bandiet achterbleef, in zich zelf vloekend en mopperend, in een taal, waarin bijzonder veel s's en o's voorkwamen en welke zelfs Busoni niet scheen te begrijpen.

Drie kwartier later kwam men te Novi aan, maar deze vijf en veertig minuten waren voorbij gevlogen voor Harry en Mildred, die naast elkander hadden gezeten op de achterbank en aan een stuk door met elkander hadden gefluisterd en geminnekoosd.

De politie werd op de hoogte gebracht en zond aanstonds een afdeling Carabinieri naar het bos, die echter enige uren later onverrichterzake zou terugkeren, want zij vond er niets anders dan een stuk getrokken touw; van de bandiet zelf was geen spoor meer te ontdekken.

Nadat de politie dus in kennis was gesteld van de overval, reed de grote Rolls Royce naar het kasteel terug.

Het was toen tien uur in de avond.

Ditmaal zou Busoni niet meerijden, zaken riepen hem naar Genua terug.

Voor zijn veiligheid behoefde de Burggraaf niet langer bevreesd te zijn, want men had hem twee Carabiniri met geladen karabijn meegegeven.

Een kwartier later stond de auto stil bij het begin van de zijweg, waaraan het kasteel gelegen was.

De Bumpsey's stapten uit, terwijl de Carabiniri salueerden en de terugweg aanvaardden.

Maar zij waren nog geen vijftig passen weg of zij stonden verschrikt stil op het horen van een veelvuldig herhaald gegil.

Haastig snelden zij terug en hijgend vroeg een hunner, die een weinig Engels sprak:

— Waarom schreeuwt gij zo, Signor? Wat is er aan de hand?

— Wat er aan de hand is? bulderde Bumpsey hees van schrik en woede. Mijn kasteel is weg!

HOOFDSTUK VII

HET PAPIEREN HUIS

De ordebewaarders met hun reusachtige steken staarden Bumpsey eerst een ogenblik aan, alsof zij vreesden, dat hij krankzinnig was geworden.

Toen herhaalde de man, die een beetje Engels sprak:

— Is uw kasteel weg?

— Alsof het nooit bestaan heeft, man, zie jij soms iets?

De Carabiniri tuurde omhoog, naar de helling van de heuvel, maar ofschoon het duister was, kon hij toch genoeg onderscheiden, om tot de overtuiging te komen, dat daar geen huis stond, of iets dat daarop geleek, zelfs geen schuur of schapenstal, en zeker geen kasteel.

Met een uitdrukking van weergaloze verbazing op zijn bruin gelaat, wendde hij zich weer tot de Engelsman en hernam:

— Er is niets te zien Signor. Weet gij wel zeker, dat wij op de goede plek zijn?

— Denk je, dat je met een gek te doen hebt? schreeuwde Bumpsey. Ik zou nog kunnen denken, dat ik krankzinnig ben geworden, maar mijn vrouw, mijn dochter en mijn chauffeur zien evenmin iets! Het kasteel is weg, alsof het nooit bestaan heeft.

— En wanneer was het er dan nog? hikkelde de Carabiniri, die nu minstens even verbaasd was als de Burggraaf in persoon.

— Vanmiddag om twee uur stond het er nog. Hier op deze plek.

— Daar staat mijn verstand bij stil, mompelde de ordebewaarder.

Zijn collega, nieuwsgierig door dit op heftige toon gevoerde gesprek, wilde nu weten wat er gaande was en de ander

deelde het hem in zijn landstaal mede. Maar toen hij had uitgesproken riep de ander uit:

— Een kasteel? Hier heeft nooit van mijn leven een kasteel gestaan! Jij zoudt dat ook weten, als je niet pas een week geleden in Novi was aangesteld.

— Wat vertélt die man? vroeg Bumpsey, die in ernst geloofde, dat hij zijn verstand ging verliezen.

— Hij zegt, Signor, dat er op deze plek nooit een kasteel gestaan heeft.

— Mijn hoofd, mijn arm hoofd! kreunde Bumpsey, terwijl hij als een ijsbeer begon rond te lopen en met beide vuisten zijn hoofd omklemd hield.

Maar nu kwam Mildred op hem toe, legde hem de hand op de schouder, en zei zachtjes:

— Het geeft niets of u hier loopt te schreeuwen, papa, daarmede krijgen wij het kasteel niet terug. Ik geloof, dat ik het al begin te begrijpen, die scheve toren, die gehorigheid, dat lekkende dak, die zonderlinge holle klank van de vloeren... het was geen stenen huis, vader, dat geloof ik nu stellig!

— Geen stenen huis? herhaalde Bumpsey toonloos, maar dan... dan ben ik bestolen!

— Dat vrees ik ook, papa! kwam Mildred.

Bumpsey snelde de weg op gevolgd door de anderen. Ook de carabinieri draafden mede en nu begonnen allen ijverig te zoeken op de plek, waar het kasteel gestaan had, alsof het niet groter ware geweest dan een lucifersdoosje.

Ja, er viel niet meer aan te twijfelen, hier moest het huis gestaan hebben! Want men vond er een paar matrassen, een paar lege, zowel als volle blikjes zalm, een paar planken, en dat was alles! Maar het kasteel zelf was weg, verdwenen, alsof het in de grond was

gezonken, of door een reusachtig luchtschip in de wolken was medegevoerd.

Radeloos ging Bumpsey op een van de matrassen zitten, schopte een leeg zalmblikje met de voet weg en sprong toen eensklaps weer overeind, alsof hij door een slang gebeten was.

Hij trad op de Carabinieri toe, die wat Engels babbelde, greep de man bij de arm en zei hees:

— Hoor eens, is je iets bekend, dat men hier in Italië een titel kan kopen van Burggraaf?

— Zeker is dat mogelijk, Signor, als men bijvoorbeeld een kasteel koopt, waaraan een titel verbonden is.

— Zo, dat is tenminste de waarheid, riep Bumpsey uit. Maar als het kasteel er niet is, dan is natuurlijk de titel er ook niet?

— Dat spreekt vanzelf, Signor.

— Dan ben ik dus Vicomte af, ex Vicomte, kreunde Bumpsey.

In allerijl begaven allen zich naar de auto en het gehele troepje reed in haastige spoed naar Novi, waar de nacht in koortsachtige rust werd doorgebracht in een stampvol hotel, nadat de politie van alles op de hoogte was gesteld.

Het was zeker de wonderlijkste zaak, welke men te Novi, zowel als te Genua nog ooit ter oplossing had voorgelegd gekregen.

Men dacht eerst aan een mystificatie, met een grap van een Engelsman te doen te hebben, maar toen ook de chauffeur onder ede verklaarde, dat er een kasteel gestaan had, de vorige dag en toen ook een paar dagloners, die aan de bruggen werkten, hetzelfde verklaard hadden, toen moest men het wel gelooven.

En toch, op die plek had sinds mensheugenis nooit een huis gestaan, dat stond als een paal boven water.

Harry Grant, die een weinig Italiaans sprak, had zijn diensten aangeboden, die gretig werden aanvaard, en aan de grote ijver van de jonge ingenieur was het te danken, dat tamelijk spoedig de waarheid aan het licht kwam...

Hij kwam in de gelegenheid een gesprek af te luisteren tussen een paar half beschonken dagloners, die bij het opruimen van de brug werkzaam waren en de volgende dag kregen deze lieden een uitnodiging om voor de rechter-commissaris te Genua te verschijnen.

En daar deelden zij het volgende mede:

« Bijna twee weken geleden was hun door een werkbaas de vraag gesteld, of zij wilden meedoen aan een gelegenheidswerkje en zij hadden dit aangenomen, toen het hun bij navraag bleek, dat zij daarmee gereed konden zijn vóór hun werk aan de brugopruiming, waarvoor zij contractueel waren aangenomen, een aanvang zou nemen.

» Met nog veertig andere losse werklieden waren zij per auto van Genua naar Novi gebracht, en vandaar naar een afgelegen plek, terwijl andere vrachtauto's een grote hoeveelheid materiaal vervoerden.

» Hier kregen zij voor het eerst twee Engelse heren te zien, waarvan een bijzonder groot en breed was en de ander tamelijk goed Italiaans sprak, en die verklaarden in opdracht van een Engelse filmmaatschappij een kasteel op deze plek te moeten oprichten.

» Alles was kant en klaar ter plaatse aangevoerd en men behoefde niets anders te doen, dan het huis in elkaar te zetten.

» Het was van zeer sterke constructie en het duurde geen week, vóór het ge-

heel was voltooid.

» Toen werden, dat was juist nu drie dagen geleden, dezelfde arbeiders 's morgens plotseling uitgenodigd, om voor een zeer hoog dagloon het huis weer af te breken. Het moest binnen enkele uren gebeurd zijn.

» Sommige arbeiders hadden reeds vast werk, maar de anderen kwamen omstreeks drie uur in de namiddag op de plek, waar het kasteel stond en om acht uur was er geen spoor meer van te bespeuren en had men alle samenstellende delen in grote vracht-auto's weggevoerd ».

Dit was gewis een grote stap vooruit bij het onderzoek, maar nu moest het nog worden uitgemaakt, waar dat huis vandaan was gekomen.

En ook dit werd tamelijk spoedig opgehelderd want in de namiddag van de dag, waarop de ochtendbladen het verslag van dit verhoor bevatten, kwam de directeur van de « Caesar Filmmaatschappij » te Milaan zich bij de politie aanmelden en deelde aan de commissaris mee, dat ruim twee weken geleden een Engelsman zich bij hem was komen vervoegen, die hem verlof had gevraagd, een kasteel voor een paar weken te huren, welke over een maand gebruikt zou worden bij de opname van een film.

Hij bood er een goede huurprijs voor en de directeur had volstrekt geen bezwaar gezien, hem het gebouw in huur af te staan, hetwelk zeer sterk was geconstrueerd en volkomen natuurgetrouw zoals de film dit nu eenmaal vereiste.

Van dit ogenblik af was alles opgehelderd.

De huusbewaarder met zijn spierwitte baard was natuurlijk ook in het complot geweest en van zijn driehonderd duizend lire zou de Engelsman natuurlijk nooit meer een penny terugzien.

En het allerergste was, dat hij, met het kasteel, ook zijn titel als Burggraaf had verloren!

Slechts twee mensen beklagden zich

hun reisje naar Italië niet, dat waren Mildred Bumpsey en Harry Grant!

Want een paar weken later verscheen hun verlovingsadvertentie in de bladen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het Lijk in het Spoorwegdepôt

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.	52. — De Riolen van Parijs.
2. — De gestolen Dolk.	53. — Rovers en Verraders.
3. — Een Inbraak met gevolgen.	54. — Een documentenjacht.
4. — Het Verwisselde Lijk.	55. — De Verijdelde Ontvoering.
5. — Zonderlinge Epidemie.	56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
6. — Een droeve Huwelijksdag.	57. — Een Misluke Samenzwering.
7. — De Wraak der K. K. K.	58. — De Kooi des Doods.
8. — Twee Doodsvijanden.	59. — Jacht op Fortuin.
9. — De Meester herleeft.	60. — De Gouden Wisselbeker.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.	61. — Een Fatale Vrouw.
11. — Raffles en Amor.	62. — Een moderne Blauwbaard.
12. — Nicholson juicht te vroeg.	63. — Een Geheimzinnige Moord.
13. — De Broeder van Nicholson.	64. — Een Spaans Drama.
14. — Avontuur in België.	65. — Een merkwaardige diefstal.
15. — De Moord in Kamer 13.	66. — Spoken op Marshy Manor.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.	67. — Chantage en Hypnose
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.	68. — De Lokstem van het Goud
18. — De Strijd om het Geheim.	69. — Het Geheim van de Boekenkist
19. — Naar het Goudland.	70. — Het Revolutie Complot
20. — Bloed en Goud.	71. — Het Verlaten Huis
21. — De buitenste Duisternis.	72. — Het Spel met de Dood
22. — De Waanzinnige.	73. — Het Verstoorde Feest
23. — De gestole claim.	74. — Russisch Goud
24. — De bergduivel.	75. — Een Moderne Robinson
25. — De Goud-fee.	76. — De Moord in Fenchurch Street
26. — Onrust op Holderness Hall.	77. — Het Vioolwonder
27. — Het Geheime Document.	78. — De Raadselachtige Moord
28. — De Redding van «Goudhaar».	79. — Een Avontuur in China
29. — «Goudhaar».	80. — De Verborgene Schat
30. — De Smokkelkoningin.	81. — De Chinese Schatkamer
31. — De Misdaad in de trein	82. — De Bende van de Gouden Ster
32. — De Revue-Girl.	83. — Sensatie in de Opera
33. — Professor Shirley.	84. — De Folterkelder
34. — De Kit van Wong Li.	85. — De Bedrieger bedrogen
35. — De Gewaande Radjah.	86. — De Geheimen van Parijs
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.	87. — Speelzucht en Misdaad
37. — De Duivels van de Gele Zee.	88. — De Diamanten Spin
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.	89. — Een duivelse Uitvinding
39. — Vijftig tegen één.	90. — Parijse auto bandieten
40. — Ilona, de avonturierster.	91. — Het Trio Desmond.
41. — De Kelder des Doods.	92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
42. — De onverwachte terugkeer.	93. — Als het Goud lokt.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.	94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
44. — De Stem van het Verleden.	95. — Wie was de Derde Man?
45. — Zwarte Anna.	96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim
46. — Het Juweel van Prins Omar.	97. — De Ontvoerde Diplomaat
47. — Gevaarlijk spel.	98. — Rumour om de Derby
48. — Het Goud van de Metropitanbank.	99. — Gevaren van de Wereldstad
49. — De Bende van Myra Bonati.	100. — Moderne Piraten
50. — Merry-Kid de verklikker.	101. — Het Filmkasteel
51. — Het Verlaten Slot.	

IN VOORBEREIDING :

102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt

